Revistă lunară de informaţii şi inspiraţie pentru aşteptătorii revenirii Domnului Hristos

iulie 2015

Curierul Adventist

În aşteptarea revenirii

Scurt istoric al sesiunilor Conferinţei Generale

SAN ANTONIO 2015

Scoală-te! Luminează-te! Isus vine!

CA_iulie_2015.indd 1 24/06/2015 15:14:45

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

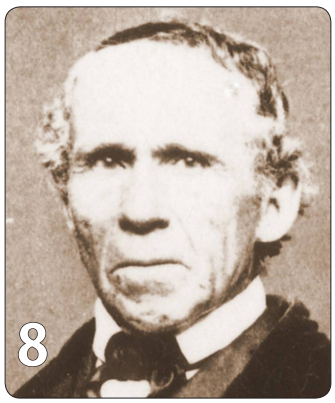

3 Editorial
Teodor Huțanu
Ce vom face după Sesiune?

4 Info Curier
- Biserica din România
- Biserica mondială

8 Principal
Adrian Petre
În așteptarea revenirii – Scurt istoric al sesiunilor Conferinței Generale

12 Perspective
Claudiu Miron
„Scoală-te! Luminează-te! Isus vine!”

14 Perspective
Csabai Gyula László
Experiența de a aparține unei familii globale

17 Să ne cunoaștem familia adventistă
- Comunitatea Ocna Mureș
- Slovenia

18 Economie biblică
Dan Constantinescu
O perspectivă biblică asupra protecției sociale

21 Interviu
*Redacția **Curierul Adventist***
Când Dumnezeu ne poartă pe culmi

24 Centenar Ellen G. White
Theodore Levterov
Mesagerul Domnului – Biserica în creștere, noi provocări

26 Reflecții
Florin Lăiu
Tartori care nu sunt farisei

28 Experiențe
*Redacția **Curierul Adventist***
Mărturii ale harului

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Mărgăritare din Psalmi

31 De la inimă la inimă
Marius Munteanu
Biserica noastră sau biserica Domnului?

„Dumnezeu a rânduit că reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale, să aibă autoritate. Greșeala pe care unii sunt în primejdie să o facă este de a da minții și judecății unui singur om sau unui mic grup de oameni deplina măsură a autorității și influenței pe care Dumnezeu a investit-o în biserica Sa, în judecata și vocea Conferinței Generale, întrunite pentru a plănui prosperitatea și înaintarea lucrării Sale.” (9 T 260)

Anul XCII, iulie 2015. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-şef Teodor Huţanu; Consultanţi: Marius Munteanu, Ştefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_iulie_2015.indd 2 24/06/2015 15:14:46

Ce vom face după Sesiune?

Profetul Daniel ne este cunoscut ca un remarcabil om al rugăciunii. Biografia lui consemnează unirea rugăciunii cu momentele de criză (vezi Daniel 2:17,18). Însă Daniel nu se ruga doar când întâmpina necazuri. Raportul biblic notează: „Când a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii erau deschise spre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte" (6:10). „Cum făcea și mai înainte" ne arată regula vieții sale de credință.

Pentru a 60-a Sesiune a Conferinței Generale, apelul conducerii la cel mai înalt nivel a fost de a ne pregăti prin rugăciune stăruitoare și studiu serios al Sfintei Scripturi. „Reînviorare prin Cuvânt" și „100 de zile de rugăciune" sunt două dintre inițiativele lansate către familia adventistă mondială, ambele țintind lucrările sesiunii și deciziile care se vor lua. Așteptarea este ca Dumnezeu Însuși să ne vorbească prin această întâlnire specială a bisericii, iar noi, biserica, să avem disponibilitatea să ascultăm.

În aceste zile, când comentariile „înainte" și „după" curg „pro" și „contra", suntem îndemnați să nu ne grăbim spre microfoane și propagandă, ci spre cămăruță, să renunțăm la orice semnal din exterior și să stăm de vorbă cu Dumnezeu „în ascuns" (Matei 6:6). Când regula zilei este excesul de exprimare publică, Duhul Sfânt ne reamintește: „Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu!" (Psalmii 46:10)

Pentru ca frământările și neliniștile noastre să nu scape de sub control, să ne reamintim că biserica Domnului nu poate fi biruită de porțile iadului (Matei 16:18). Deși „slabă și cu defecte", ea este „supremul obiect al iubirii lui Dumnezeu". Acest lucru este valabil pentru fiecare suflet legat de destinul bisericii. De aceea, să strigăm împreună cu David: „Domnul este lumina și mântuirea mea. De cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele. De cine să-mi fie frică?" (Psalmii 27:1).

În mijlocul acestei biserici traversate de furtuni stă Dumnezeul mântuirii noastre. Când ne focalizăm spre pericolul valurilor și omitem prezența Sa puternică și iubitoare, ajungem stresați asemenea ucenicilor: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?" (Marcu 4:38). Rezultatul nu este doar că începem să strigăm unii la alții, dar ajungem să ne purtăm la fel și cu Dumnezeu.

Daniel ne îndeamnă să ne facem obiceiuri bune, pentru că, în timp de criză, eticheta și convențiile dispar, iar noi ne arătăm așa cum suntem în realitate. „Cum făcea și mai înainte" – fiind vorba de legătura personală cu Dumnezeu – este o distincție care ar trebui să fie râvnită de fiecare urmaș al Maestrului divin. În ziua de pe urmă, unii vor alerga la munți și în peșteri (Apocalipsa 6:15-17), în timp ce alții vor aclama venirea Mântuitorului așteptat (Isaia 25:8). Ce am făcut mai înainte, vom face și atunci!

Sesiunea se va încheia, însă vom încheia și noi rugăciunea și studiul Cuvântului lui Dumnezeu? Emoțiile, convingerile, reacțiile ne vor întuneca atât de mult orizontul, încât să uităm farul din port sau din turnul ceresc de control? Dacă am pășit în adevăr pe genunchi și cu Biblia în mână în vâltoarea acestei sesiuni, vom păstra cu statornicie aceeași atitudine și după consumarea acestui moment. Fiindcă am fost „născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac" (1 Petru 1:23).

„Fericita noastră nădejde" nu poate fi eclipsată de nimic. Adventiștii, așteptătorii, au întreaga atenție focalizată spre revenire și nu permit să se interpună ceva între ei și ținta credinței lor. Cu ferestrele deschise spre Noul Ierusalim, să îngenunchem, să ne rugăm și să-L lăudăm pe Dumnezeul nostru, care „vine și nu tace" (Psalmii 50:3). Căci tot așa vom face și în veșnicie! ■

Teodor Huțanu, redactor-șef la Curierul Adventist.

CA_iulie_2015.indd 3 24/06/2015 15:14:47

BISERICA DIN ROMÂNIA

Schimbări în conducerea instituţiilor Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România

Comitetul Executiv al Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România, reunit în cea de-a doua jumătate a lunii mai la sediul Uniunii de Conferinţe, a decis numele noilor persoane care vor sluji în diferite instituţii sau departamente ale bisericii din România.

Astfel, în urma pensionării pastorului Virgil Peicu, funcţiile de director al Casei de Pensii a Bisericii Adventiste şi de redactor-şef al revistei *Curierul Adventist*, publicaţia oficială a bisericii din România, sunt ocupate de pastorul Teodor Huţanu. Pastorul Huţanu a slujit anterior în funcţiile de preşedinte (2005–2014) şi secretar executiv (2001–2005) în cadrul Uniunii de Conferinţe a Bisericii Adventiste din România.

Noul director general administrativ al Institutului Teologic Adventist este pastorul Cătălin Bărbulescu. Înaintea numirii sale în această funcţie, pastorul Bărbulescu a slujit ca director al Departamentelor Educaţie (2013–2015) şi Tineret (2001–2008) în cadrul Conferinţei Muntenia a Bisericii Adventiste din România.

Institutul Teologic Adventist (ITA) are şi un nou capelan, pastorul Gheorghe Şchiopu. Cei mai mulţi l-au cunoscut pe pastorul Şchiopu pe când era director al Departamentului Tineret în cadrul Conferinţei Oltenia a Bisericii Adventiste din România (2005–2013), însă acesta a slujit şi în calitate de capelan al Liceului Teologic Adventist din Craiova (2014–2015) şi al Asociaţiei Studenţeşti AMiCUS Craiova (1999–2003). În prezent, noul capelan ITA urmează cursurile unui program de master în psihologie şi relaţii de familie la Universitatea Montemorelos.

Pastorul Benjamin Stan, care până în prezent a slujit în calitate de capelan ITA, a fost numit în funcţia de director asociat pentru exploratori şi licurici al Departamentului Tineret din cadrul Uniunii de Conferinţe.

Echipa Centrului Media Adventist se îmbogăţeşte prin angajarea pastorului Marius Creţa, ca redactor şi realizator al emisiunii Timpul Speranţei. Pastorul Creţa a slujit anterior în calitate de director al Departamentului Relaţii Oficiale şi Libertate Religioasă al Conferinţei Transilvania de Sud a Bisericii Adventiste din România şi pastor al Bisericii Adventiste Braşov „Maranatha".

Pastorul Adrian Neagu este noul şef al Biroului de Redacţie al Editurii „Viaţă şi Sănătate". Acesta este, de asemenea, redactor la revista *Semnele timpului*, iar, din 2005, scrie rubrica permanentă „Să ne cunoaştem familia adventistă" pentru revista *Curierul Adventist*. Pe Adrian Neagu îl puteţi urmări în fiecare sâmbătă în cadrul emisiunii „Lumini din trecut", difuzată de Speranţa TV.

Andrei Geantă se alătură echipei revistei *Semnele timpului* în calitate de redactor-şef adjunct. Acesta a slujit anterior în calitate de pastor asistent în cadrul Conferinţei Oltenia a Bisericii Adventiste din România.

Biserica a angajat şi doi dezvoltatori web, pastorii Daniel Grigore şi Marian Mihai. Pastorul Daniel Grigore, care a slujit ca pastor asistent în cadrul Conferinţei Oltenia a Bisericii Adventiste din România, spune că ceea ce „vede pe internet" îl motivează să caute metode de a folosi internetul „în folosul Bibliei şi al bisericii". Acesta a început să lucreze în acest domeniu în urmă cu mai mulţi ani, fiind preocupat de „construirea şi dezvoltarea de soluţii pentru creşterea lucrării pe internet". Pastorul Marian Mihai a fost până în prezent coordonator Sola Scriptura în cadrul Conferinţei Muntenia a Bisericii Adventiste din România, iar înainte a slujit ca pastor în judeţele Buzău şi Dâmboviţa.

*Preluare din **Info Adventist**, nr. 730 din 19 iunie 2015.*

„Sărbătoarea rugăciunii" – un nou apel la consacrare personală

În Sabatul din 13 iunie 2015 a avut loc în comunitatea Labirint „Sărbătoarea rugăciunii", eveniment aflat la a treia ediţie pentru bisericile adventiste din Bucureşti.

Ocazia a avut drept obiectiv, pe lângă recunoştinţa pentru felul în care Dumnezeu ascultă rugăciunile, conştientizarea mai puternică a faptului că înviorarea spirituală a poporului Său nu va veni decât ca un răspuns la rugăciunea fierbinte.

Invitatul special al evenimentului a fost pastorul Mario Brito, din partea Diviziunii Inter-Europene, care, însoţit de pastorul Marius Necula, din partea Conferinţei Muntenia, a subliniat în cadrul serviciului divin de vineri seara nevoia noastră de a-L cunoaşte pe Dumnezeu tot mai mult prin intermediul Cuvântului Său. Am înţeles încă o dată că o viaţă de rugăciune nu este posibilă fără studiul Scripturii şi că, de cele mai multe ori, descoperim răspunsurile lui Dumnezeu la cererile noastre cercetând bogăţia de înţelepciune revelată în paginile Bibliei.

Sâmbătă dimineaţa au fost prezenţi cu această ocazie reprezentanţi ai bisericilor din Bucureşti, dintre care câţiva au luat cuvântul şi au relatat experienţe personale. S-a arătat astfel că nimic nu poate înlocui rugăciunea în viaţa noastră şi că atunci când Îl chemăm pe Dumnezeu în rugăciune, El este gata să facă lucruri mari dacă ne încredem cu toată puterea în El. Predica pastorului Mario Brito a reliefat faptul că Îl putem cunoaşte pe Dumnezeu în mod personal şi la un nivel din ce în ce mai înalt,

CA_iulie_2015.indd 4 24/06/2015 15:14:48

în măsura în care zilnic ne deschidem sufletele spre El pe calea rugăciunii.

La încheierea prezentării spirituale, reprezentanții comunităților bucureştene au format un cerc al rugăciunii, ținându-se de mână ca un simbol al unității noastre în aceleași gânduri, în aceleași idealuri, în același dor după Domnul mântuirii noastre.

Ocazia a fost nu doar plăcută, dar și solemnă și motivatoare în ce privește înviorarea spiritului de rugăciune, ca izvor permanent al activităților care se desfășoară în bisericile adventiste din București.

*Preluare din **Info Adventist**, nr. 730 din 19 iunie 2015.*

„Lecturici" şi „Cine citeşte creşte" – două programe cu succes la copii

Duminică, 14 iunie 2015, Institutul Teologic Adventist a fost plin de voci cristaline, zâmbete largi, bucurie, neastâmpăr, nerăbdare..., copii, mulți copii isteți, cuminți, frumoși și dornici de citit.

Sub mottoul „Un copil care citește, un adult care gândește" s-a desfășurat festivitatea de premiere a primei etape a proiectului „Lecturici" în care au fost înscriși 633 de copii cu vârste cuprinse între 5 și 11 ani. 373 dintre aceștia au primit premii pentru rezultatele obținute, 140 primind și titlul de „Lecturici" pentru numărul impresionant de cărți citite.

Cei care au ocupat primele trei locuri la fiecare secțiune au obținut sponsorizări pentru taberele organizate de Departamentul de Tineret – Licurici al Conferinței Muntenia. A fost o bucurie imensă pentru organizatori să constate că unii copii au depășit numărul de cărți propuse pentru secțiunea lor (26 este numărul maxim de cărți citite de un copil din secțiunea Lecturici avansați 9-11 ani, în perioada 1 martie–31 mai a.c). În total, pe parcursul celor trei luni, au fost citite 2 071 de cărți de către cei 373 de copii, cu o medie de 5,55 cărți/copil.

Un program similar, intitulat „Cine citește crește", s-a desfășurat în Conferința Oltenia și a avut festivitatea de final sâmbătă 13 iunie, la Slatina.

La debutul proiectului „Cine citește crește!", numărul celor înscriși în această competiție a depășit o sută de participanți. Conform regulamentului concursului, participanții acumulau puncte pentru fiecare rezumat al unei cărți lecturate în perioada 1 decembrie 2014 – 1 iunie 2015. Acesta era trimis ulterior către organizatorii concursului, păstrându-se proporția de două treimi pentru cărți religioase și Biblie, iar restul pentru alt gen de literatură care poate dezvolta caracterul și imaginația copiilor.

Cei care s-au remarcat în acest proiect, pe categorii de vârstă, au fost răsplătiți de către Departamentul Tineret din Oltenia cu câte un e-reader Amazon Kindle, o cocardă de aducere aminte și o diplomă de participare.

La finalul întâlnirii, organizatorii concursului și-au exprimat dorința de a implica pe viitor mai mulți copii și tineri în activități intelectuale și de a-i conștientiza că doar „cine citește crește".

*Preluare din **Info Adventist**, nr. 730 din 19 iunie 2015.*

Bucurie şi emoţie la Festivitatea de absolvire a promoţiei 2015, la ITA.

În aceste zile, a venit și rândul Institutului Teologic Adventist să organizeze festivitatea de absolvire a promoției 2015. Acest moment de sărbătoare a avut loc în capela Institutului Teologic Adventist, duminică, 7 iunie, ora 10, sub mottoul: Un viitor și o nădejde nouă! (Ieremia 29:11). La eveniment au participat studenții absolvenți alături de profesorii lor, colegi de studii, prieteni și membri ai familiilor celor care și-au finalizat studiile.

Invitatul special al acestei ocazii a fost prof. dr. Ismael Castillo, rectorul Universității Montemorelos din Mexic. „Mă bucur foarte mult să particip la această absolvire, pentru că este o realizare pentru studenți și profesori. De asemenea, este rezultatul unei colaborări între Universitatea Montemorelos din Mexic și Institutul Teologic Adventist din România."

Anul acesta au absolvit studenți din cadrul a două programe de studii de licență (Teologie Adventistă Pastorală și Limba și Literatura Română/Engleză) și două programe de master oferite de două dintre cele mai importante universități adventiste din lume, Mas-

CA_iulie_2015.indd 5 24/06/2015 15:14:49

ter în Teologie (Universitatea Andrews, SUA) și master în Științele Educației (Universitatea Montemorelos, Mexic).

Studenții care au terminat studiile în această vară se alătură celor peste 1 500 de persoane care au primit o diplomă de absolvire la Institutul Teologic Adventist în cei 91 de ani de activitate. Festivitatea de absolvire din 2015 a avut loc în anul în care instituția adventistă de învățământ universitar din Cernica a primit acreditarea ARACIS. Această recunoaștere a calității învățământului adventist din România a adus multă bucurie studenților absolvenți, dar este și un argument care poate conta pentru cei care doresc să se înscrie la programele de licență oferite de Institutul Teologic Adventist: Teologie Adventistă Pastorală, Asistență Socială și Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar.

Perioadele în care se pot depune dosarele pentru admitere sunt 13–23 iulie și 7–16 septembrie. Ca o noutate a acestui an, în campusul adventist din Cernica se va deschide o școală postliceală sanitară. Înscrierile la acest program se vor face în perioada 1–9 septembrie 2015. Mai multe informații despre oferta educațională oferită în campusul adventist din Cernica puteți primi la adresa de internet http://institutadventist.ro/admitere/ sau dacă telefonați la 021 369 53 50; 0744 68 51 23 (Institutul Teologic Adventist) și 0744 15 77 23 (Școala Postliceală Sanitară – Cernica).

Satul biblic – experienţa unei călătorii în timp

În perioada 28 mai–4 iunie s-a desfășurat cea de-a doua ediție a Satului biblic, un eveniment care a avut potențialul de a fi un excelent cadou pentru cei mici. Circa 20 000 de bucureșteni au profitat de ocazie, vizitând mica oază de istorie și cultură biblică pe care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a construit-o în Parcul Tineretului, din capitală. N-ar fi reușit să facă lucrul acesta fără ajutorul câtorva sute de voluntari, care le-au oferit timp, zâmbete și cunoștințe celor interesați să afle mai multe despre cum se trăia în Israelul antic. Probabil că mulți dintre ei au avut surpriza să constate că nu doar copiii sunt interesați de ce au ei de arătat, ci și adulții s-au lăsat captivați de micile demonstrații la care au putut asista în sat.

Cei mici s-au putut lăsa cuceriți și de micuța grădină zoo amenajată în sat, iar cei mai mari au putut vizita sinagoga din sat, unde puteau încerca să deprindă tainele caligrafiei evreiești antice.

De la brutăria în care se coceau azimi adevărate la fierăria unde se băteau șecheli sau la țesătoria unde puteau vedea cum se toarce lâna cu fuiorul și cum se lucrează la război ori în atelierele de tâmplărie și olărit, unde meșteșugul se lăsa descoperit de orice mână curioasă, experiența satului a fost una de aer proaspăt. O împrospătare de care este, mereu, foarte mare nevoie pentru a ne reaminti că religia nu trebuie să devină superstiție.

Nu e greu de imaginat că atunci când vor auzi vreo povestire din Biblie, copiii vor avea în minte, ca mici piese de puzzle, instantanee din sat. Poate portul antic, poate felul cum se simte lutul ud pe mâini, poate mirosul unei oițe sau sentimentul aparte pe care l-au avut pășind în sinagogă. Acestea sunt amintiri care le rămân copiilor ca un dar mai prețios decât o mașinuță sau o păpușică. Pentru că sunt lucruri care persistă și care, prin asociere cu valorile biblice, le pot clădi frumos sufletele.

Până la anul, când organizatorii speră să revină cu o a treia ediție a proiectului, vă puteți face o imagine despre cum a fost, citind impresiile colegilor de la Afirmativ.com, Știri creștine și OrthoNews.

Alina Kartman / Semnele timpului

BISERICA MONDIALĂ

Cum sunt aleşi delegaţii la Sesiunea Conferinţei Generale?

Cea de-a 60-a Sesiune a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea va avea loc în San Antonio, Texas, iar la ea vor participa mai mult de 60 000 de persoane din peste 170 de țări.

Deși, uneori, este considerată un fel de reuniune la nivel mondial de cei care vin să asculte muzică și predici din întreaga lume în timp ce se reîntâlnesc cu prieteni vechi și își fac prieteni noi, evenimentul este o întâlnire de lucru în cadrul căreia este aleasă conducerea bisericii mondiale, sunt discutate probleme critice și sunt luate decizii cu privire la modul în care biserica va acționa în continuare în îndeplinirea misiunii sale.

Sesiunea de lucru

Delegații care sunt trimiși în calitate de reprezentanți oficiali ai bisericii, așa cum este organizată pe teritoriul

CA_iulie_2015.indd 6 24/06/2015 15:14:51

lor, participă la procesul de luare a deciziilor în cadrul Sesiunii Conferinței Generale. Dar cine sunt acești delegați? Cum sunt aleși? Care sunt responsabilitățile lor la Sesiunea Conferinței Generale?

Normele care reglementează alegerea delegaților sunt precizate în Regulamentul și în Statutul Conferinței Generale, care definesc scopurile și operațiunile bisericii globale și cele care guvernează Sesiunea Conferinței Generale.

Într-o încercare de a defini un delegat și a reda sarcinile lui, fără a folosi un limbaj tehnic, acest articol va încerca să descrie, în linii mari și folosind un limbaj accesibil, cine formează acest organism funcțional.

În termeni generali, structura bisericii poate fi înțeleasă știind că membrii aparțin bisericilor locale. Bisericile locale din cadrul unui anumit teritoriu geografic sunt organizate într-o conferință/misiune locală sau, în unele cazuri, într-o uniune de biserici. Grupurile de conferințe sau misiuni locale formează o uniune de conferințe sau o uniune de misiuni. Uniunile sunt pietrele de temelie ale Conferinței Generale.

Uniunile și Diviziunile Conferinței Generale selectează delegații în conformitate cu cotele privind procentul de delegați și cu procesele de selecție menționate în Statut. Membrii Comitetului Executiv al Conferinței Generale sunt, de asemenea, delegați la Sesiunea Conferinței Generale.

Cel puțin 50% din numărul total de delegați din fiecare diviziune trebuie să fie membri laici, pastori sau alți lucrători din prima linie. Majoritatea acestor 50% trebuie să fie formată din membri laici.

Există două tipuri de delegați: delegați obișnuiți și delegați generali. Delegații obișnuiți reprezintă structurile organizaționale ale Conferinței Generale, așa cum sunt prezentate în Statut.

Delegații generali reprezintă Conferința Generală și instituțiile sale, precum și diviziunile și instituțiilor lor.

Întreaga delegație la o sesiune a Conferinței Generale este formată din:

1. Delegați care reprezintă unitățile structurii organizaționale;

2. Delegații de pe teritoriul diviziunilor, în funcție de numărul de membri și procentul acestora din numărul total de membri al bisericii mondiale și

3. Delegați reprezentând Conferința Generală, instituțiile și diviziunile sale și instituțiile acestora.

Cine sunt acești delegați?

Iată câteva informații interesante cu privire la delegații la această sesiune a Conferinței Generale:

Delegați obișnuiți: 1 559
Delegați generali: 1 007
Totalul delegaților: 2 566

Distribuirea delegaților în funcție de vârstă:

Sub 30 ani: 6%
Între 30-39 ani: 10%
Între 40-49 ani: 26%
Între 50-59 ani: 35%
Între 60-69 ani: 19%
Peste 70 ani: 3%

Distribuirea delegaților în funcție de gen:

Femei: 17%
Bărbați: 83%

Cum sunt aleși delegații?

Este important să observăm că delegații obișnuiți la Sesiunea Conferinței Generale nu sunt selectați de Conferința Generală, ci de uniunile și diviziunile din lume. Persoanele selectate își reprezintă organizațiile la Sesiunea Conferinței Generale.

Comitetele executive ale unității organizaționale pe care le reprezintă selectează delegații obișnuiți. În cazul în care delegatul reprezintă o misiune, delegații sunt selectați de comitetul unității organizaționale căreia îi este atașată acea misiune. Aceștia sunt formați din membri laici, pastori, profesori și administratori ai bisericii.

Datoria lor este să fie prezenți la sesiune și să participe la întâlnirile de lucru pentru a dezbate, discuta și vota elementele care apar pe ordinea de zi. Aceștia trebuie să fie membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și sunt adesea aleși datorită interesului demonstrat și implicării în biserică.

Conducerea Conferinței Generale a invitat credincioșii din întreaga lume să participe la campania „100 de zile de rugăciune" dinaintea și din timpul Sesiunii Conferinței Generale. Rugați-vă pentru delegații care se reunesc pentru această lucrare deosebit de importantă. Tema Sesiunii Conferinței Generale din acest an este: „Scoală-te! Luminează-te! Isus vine!" Fie ca aceasta să fie tema reuniunii din San Antonio și în întreaga lume.

*Preluare din **Info Adventist,** nr. 728 din 5 iunie 2015*

CA_iulie_2015.indd 7 24/06/2015 15:14:51

În aşteptarea revenirii

Scurt istoric al sesiunilor Conferinţei Generale

Amintindu-şi cu amărăciune de excluderea lor din sânul bisericilor pe care le iubiseră, primii adventişti au manifestat o opoziţie considerabilă faţă de organizarea mişcării nou-formate: doar aşteptarea plină de dragoste a Mântuitorului Isus Hristos urma să fie legătura unităţii lor.[1] Îşi aminteau în mod viu avertizarea lui George Storrs, conform căreia o biserică „devine Babilon în momentul în care este organizată”[2]. După anul 1844, dezamăgirea a condus la slăbirea unităţii millerite şi, coroborată cu diversele interpretări ale împlinirii profetice, a condus la fragmentarea acesteia.

Grupul adventist care s-a raliat unei înţelegeri teologice comune, ce cuprindea rolul escatologic al Sabatului în contextul întreitei solii îngereşti, sanctuarul şi rolul lui Ellen G. White ca mesager al lui Dumnezeu, a început să se consolideze şi să crească după anul 1848.[3] Dacă în 1850 erau aproximativ 200 de adventişti, doi ani mai târziu, acest număr a crescut la 2 000 de persoane.[4]

Această creştere a făcut necesară o anumită organizare. Încă din 1850, James White a început să scrie despre necesitatea susţinerii financiare a predicatorilor itineranţi. Vocii acestuia i se alătură şi cea a lui Ellen, vorbind împotriva fanatismului anumitor experienţe extatice pretinse de anumite persoane. Susţinerea financiară şi controlul fanatismului au reprezentat elementele embrionare ale „ordinii Evangheliei”[5], aşa cum era ea numită. Alături de acestea s-au adăugat[6] şi organizarea bisericilor locale, cu problemele legate de deţinerea proprietăţilor, alegerea diaconilor şi a prezbiterilor şi, mai târziu, cea a administrării tipografiei, conducând la alegerea numelui „adventist de ziua a şaptea” (1860) pentru organizarea juridică. Un an mai târziu, a fost organizată prima Conferinţă (Michigan, 1861), iar în 1863, s-a organizat Conferinţa Generală (CG), cu scopul declarat de „a asigura unitatea şi eficienţa în muncă, de a promova interesele generale ale cauzei adevărului prezent”[7].

Prima sesiune a CG (1863)

La această primă sesiune a CG a fost stabilită structura acesteia, în constituţia formată din nouă articole. Preşedintele, secretarul şi trezorierul urmau să coordoneze lucrarea celor 30 de pastori pentru cei 3 500 de membri adventişti, oferind susţinerea pastorală şi administrarea financiară necesară fiecărei biserici locale. Fondurile urmau să fie asigurate prin adoptarea planului dăruirii sistematice, iar fiecare biserică şi pastor urmau să ofere un raport trimestrial şi anual al sumelor cheltuite sau trimise către Conferinţă. Sesiunile ulterioare urmau să fie ţinute anual; din 1891 au început să fie organizate la doi ani, apoi, din 1905, din patru în patru ani şi, din 1970, din cinci în cinci ani.[8]

Battle Creek, 1863, prima sesiune a Conferinţei Generale

John Byington – primul preşedinte (1863–1865)

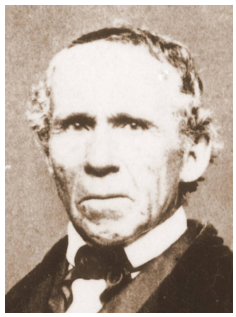

După anul 1863, Biserica Adventistă a continuat să crească: dacă în 1863 erau 3 500 de membri în 13 conferinţe, în 1880 erau deja peste 15 000 de membri, răspândiţi în 24 de conferinţe, printre care şi Conferinţa Danemarca, prima din afara SUA. Această perioadă de creştere şi consolidare a fost posibilă doar datorită bunei organizări realizate în 1863.

Sesiunea CG din 1888: provocări teologice

Despre organizarea stabilită în 1863 s-a crezut că va fi suficientă pentru biserică pe termen nedefinit, până la împlinirea celei mai vii aşteptări adventiste – a doua venire a lui Isus Hristos.[9] Însă 25 de ani mai târziu, au început să apară semne că o revizuire a planului organizatoric este necesară. Biserica crescuse numeric, geografic şi au apărut tot mai multe instituţii adventiste. Integrarea acestora în cadrul organizaţional nu fusese luată în considerare. Astfel, la începutul anilor 1880, nevoia unei reorganizări pentru o adaptare la noile circumstanţe a devenit tot mai acută, în caz contrar, adventiştii urmau să inhibe tocmai raţiunea lor de a exista – misiunea.[10]

Nu doar în ceea ce priveşte aspectele organizaţionale era necesară o schimbare. Modul în care fusese prezentat mesajul adventist, în special doctrinele specifice, precum Sabatul,

CA_iulie_2015.indd 8 24/06/2015 15:14:51

nemurirea condiţionată sau sanctuarul, au condus la formarea unui spirit legalist care a făcut loc mândriei şi mulţumirii de sine.[11] Era necesară o reînviorare spirituală care să creeze cadrul potrivit şi pentru schimbările organizatorice necesare.

Între 17 octombrie şi 4 noiembrie 1888, a fost organizată cea de-a 27-a Sesiune a CG, la Minneapolis. Aici s-au întâlnit 91 de delegaţi, reprezentând 27 000 de membri. Printre principalii vorbitori a fost şi Elliot J. Waggoner, care a prezentat o serie de lecturi despre neprihănirea prin credinţă. În cadrul acestora, el a accentuat faptul că neprihănirea nu poate fi obţinută prin ascultarea de lege în niciun moment al vieţii creştine. Reacţiile faţă de acest mesaj au fost acelea de acceptare (familia White, S. N. Haskell etc.), dar şi de respingere (U. Smith, J. H. Morrison, L. R. Conradi, G. Butler, etc.) şi destul de mulţi au fost indecişi. Opoziţia a fost foarte vocală, ceea ce aproape că a determinat-o pe Ellen White să părăsească întâlnirile; un mesaj din partea lui Dumnezeu i-a schimbat hotărârea.[12]

În cadrul acestei sesiuni, preşedintele Butler, care dorea o mai mare centralizare a conducerii bisericii, a fost schimbat cu Ole A. Olson, care a rămas în această slujbă până în 1897. Comitetul executiv al CG a hotărât ca teritoriul nord-american să fie împărţit în şase „districte", fiecare dintre acestea supervizate pastoral şi reprezentativ de către un membru al comitetului.

Tot în această perioadă, în Africa de Sud, diversele organizaţii şi asociaţii auxiliare ale bisericii[13] au fost integrate în structura Conferinţei locale, iar în Australia a fost organizată prima Uniune a Conferinţelor locale.

Cu toate acestea, conducerea CG nu a avut înţelepciunea necesară pentru a adopta aceste schimbări la nivel mondial. În acest context, Ellen White a afirmat, de mai multe ori, că vocea CG nu mai este vocea lui Dumnezeu atâta timp cât CG nu mai este reprezentativă printr-o centralizare a autorităţii şi un amestec al membrilor Comitetului executiv al CG în diverse afaceri, în loc de a avea grijă de nevoile diverselor câmpuri misionare.[14] După eşecul de a implementa reforma organizaţională şi administrativă necesară la sesiunile CG din 1893 şi 1895, în 1897 urmau să aibă loc schimbări semnificative.

Minneapolis, 1888, a 27-a sesiune a Conferinţei Generale

Sesiunea CG din 1897: apariţia Uniunilor

William C. White s-a întors special din Australia pentru a fi prezent la această sesiune a CG. Militând pentru reforma necesară îndeplinirii misiunii bisericii, lui William i s-au alăturat şi A. T. Jones, E. J. Waggoner şi W. W. Prescott. Aceştia din urmă doreau să vadă reflectate în organizarea bisericii principiul preoţiei tuturor credincioşilor şi o slujire în funcţie de darurile spirituale.

La această sesiune a CG s-au făcut câteva schimbări majore: a fost ales un nou preşedinte (George A. Irwin), s-a hotărât organizarea Uniunilor de Conferinţe[15] şi împărţirea teritoriului CG în trei mari diviziuni şi s-a discutat despre mutarea sediului lucrării misionare pe Coasta Atlantică. Toate aceste schimbări au avut la bază multele discuţii purtate despre principiile Evangheliei, într-o măsură nemaivăzută de la 1888. Diferit era acum faptul că aceste principii erau discutate în cadrul reformei organizaţionale.[16]

În scurt timp însă, a devenit evident că aceste schimbări erau insuficiente pentru rezolvarea gravelor probleme administrative[17] pe care conducerea centralizată a CG din Battle Creek le înfrunta. Problemele financiare, generate de expansiunea instituţiilor şi de menţinerea structurilor bisericii, au afectat în mod direct lucrarea misionară, care a început să stagneze. Biserica a intrat în secolul al XX-lea cu nevoia acută a unei reorganizări ample, iar prima sesiune a CG din 1901 a creat cadrul potrivit pentru reforma organizaţională.

Sesiunea CG din 1901: începutul reorganizării

De mai bine de 10 ani, Ellen G. White scrisese despre necesitatea schimbării. După 9 ani petrecuţi în Australia, ea s-a întors pe continentul american cu dorinţa expresă de a participa la cea de-a 34-a Sesiune a CG din Battle Creek. Încă din prima zi a sesiunii, ea a luat cuvântul afirmând că „ceea ce avem noi acum nevoie este o reorganizare"[18]. Sub conducerea lui A. G. Daniells, ales ca preşedinte al Comitetului executiv, s-au conturat paşii necesari reformei.[19] În primul rând, Uniunile urmau să fie organizate imediat în toate părţile lumii, acolo unde era posibil. În al doilea rând, organizaţiile auxiliare încetau să mai fie independente şi urmau să fie integrate în CG ca departamente (cu excepţia Asociaţiei Internaţionale Medicale Misionare şi de Binefacere, care-şi păstrează autonomia). În al treilea rând, CG nu mai avea să fie sub conducerea unei singure persoane (renunţându-se la titlul de preşedinte), ci sub conducerea unui Comitet executiv (prezidiu). În al patrulea rând, urmau să fie luate măsuri pentru transferul dreptului de proprietate şi al managementului instituţional – până atunci în jurisdicţia CG – către Uniunile zonelor respective. În al cincilea rând, s-au făcut pregătiri pentru o susţinere financiară mai consistentă a misiunii bisericii. În al şaselea rând, lucrarea misionară externă urma să fie coordonată de către un comitet propus şi ales la sesiunea CG; acest comitet urma să fie responsabil direct faţă de Comitetul

CA_iulie_2015.indd 9 24/06/2015 15:14:51

Locaţiile Conferinţei Generale, în ordine cronologică

executiv al CG. Toate aceste decizii au impulsionat lucrarea misionară: în acelaşi an, 183 de noi misionari au fost trimişi în câmpul misionar mondial.

Sesiunea CG din 1903: finalizarea reorganizării

În 1902 au început să apară primele tensiuni între Daniells şi John Harvey Kellog, preşedintele Asociaţiei Internaţionale Medicale Misionare şi de Binefacere (AIMMB), una dintre personalităţile adventiste cele mai influente ale sfârşitului secolului al XIX-lea. Pe lângă faptul că îşi dorea păstrarea autonomiei asociaţiei care coordona instituţiile medicale ale bisericii, el îşi dorea şi extinderea acestora. Deoarece Daniells nu a fost de acord cu anumite propuneri ale lui Kellog, susţinătorii acestuia au încercat, în 1902, fără succes, să-l numească pe A. T. Jones preşedinte al Comitetului executiv al CG, în locul lui Daniells.[20]

În 1903, din cauza tensiunilor dintre cei doi, biserica ajunsese să fie divizată.[21] La Sesiunea CG din 1903, Daniells, împreună cu majoritatea echipei administrative din cadrul bisericii, a propus ca toate instituţiile medicale să fie conduse de către conferinţe, uniuni sau de către Conferinţa Generală. Această propunere a fost adoptată, în ciuda opoziţiei lui Kellog, ceea ce a condus la separarea acestuia şi a instituţiilor medicale administrate de către AIMMB de biserică, în 1906.[22]

După 1903: creştere în mijlocul provocărilor

Odată cu Sesiunea CG din 1903, un capitol tumultuos din istoria Bisericii Adventiste se încheie. Următoarele sesiuni ale CG au dezvoltat modelul organizatoric deja existent. În 1913, la Sesiunea CG, se adoptă formarea diviziunilor, alcătuite din grupuri de uniuni de conferinţe şi câmpuri misionare,[23] iar la Sesiunea CG din 1918, diviziunile devin unităţi administrative ale CG.

După cel de-al Doilea Război Mondial, la Sesiunea CG din 1946, biserica hotărăşte ca toate schimbările şi revizuirile aduse *Manualului Bisericii* să fie autorizate de CG în sesiune. Tot în acest manual apare şi o prezentare succintă a punctelor fundamentale de credinţă adventiste. La Sesiunea CG din

CA_iulie_2015.indd 10 24/06/2015 15:14:58

1980, pentru prima dată în istoria ei, Biserica Adventistă a votat o declarație a punctelor de credință fundamentale.[24] Acest vot a venit în urma diverselor discuții și dezbateri teologice care au culminat cu prezentarea reinterpretării de către Desmond Ford a doctrinei despre sanctuar din 1980, în cadrul întâlnirii de la Glacier View.

Pe lângă provocările de natură teologică, biserica s-a confruntat și cu problemele sociale contemporane. Astfel, la Sesiunea CG din 1970, deși este respinsă propunerea cu privire la formarea uniunilor de negri, sunt căutate căi potrivite pentru creșterea implicării și integrării acestora, culminând cu alegerea lui C. E. Bradford ca vicepreședinte pentru America de Nord, în 1979.[25]

O altă problemă de natură socială cu care biserica încă se confruntă este cea a hirotonirii femeilor pentru lucrarea pastorală. Această problemă a fost dezbătută la Sesiunile CG din 1990 și 1995 și, în urma votului, propunerea nu a fost adoptată. La Sesiunea CG din 2010 s-a hotărât formarea unui Comitet de studiu al teologiei hirotonirii, care va prezenta un raport înaintea Sesiunii CG din 2–11 iulie 2015.

Concluzii

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are atât o identitate locală, cât și una globală.[26] Dacă la nivel local ea este reprezentată de diversele biserici răspândite în întreaga lume, identitatea ei globală este exprimată prin intermediul sesiunilor CG. Fiecare dintre acestea a creat contextul pentru adaptarea misiunii bisericii atât în contextul propriei dezvoltări, cât și în contextul unei lumi în continuă schimbare. Această adaptare, adesea pragmatică și funcțională, a urmărit[27] păstrarea unității în diversitate, a reprezentativității și a legitimizării autorității.

Sub călăuzirea providențială a lui Dumnezeu, biserica continuă să vestească Evanghelia în întreaga lume. Cum s-a adaptat acestei misiuni, se poate vedea reflectat ca într-o oglindă în istoria diverselor sesiuni ale GC. Cum se va adapta ea, vom putea vedea la sesiunea următoare. Nu ne rămâne decât să ne rugăm ca toate deciziile care se vor lua să impulsioneze lucrarea misionară și, de ce nu, următoarele sesiuni ale CG să nu mai fie aici, pe Pământ, ci în cer. ■

[1] „Organization, Development of, in the Seventh-Day Adventist Church", în *The Seventh-Day Adventist Encyclopedia* [*SDAE*] (ediția electronică Logos; Review and Herald Publishing Association, 1996).

[2] Richard W. Schwartz și Floyd Greenleaf, *Light Bearers - A History of the Seventh-Day Adventist Church* (Nampa, ID: Pacific Press, 2000), 83.

[3] Andrew G. Mustard, *James White and SDA Organization*: *Historical Development, 1844–1881* (Andrews University Seminary Doctoral Dissertation Series; volumul 12; Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1987), 98.

[4] Mustard, 124.

[5] Mustard, 120.

[6] Vezi, pentru detalii, articolul „Organization, Development of, in the Seventh-Day Adventist Church" în *SDAE*.

[7] John Byington și U. Smith, „Report of General Conference of Seventh-day Adventists" *Advent Review and Sabbath Herald* XXI/26 (26 mai 1863): 204-205. Online: http://docs.adventistarchives.org /docs/RH/RH18630526-V21-26__B.pdf#view=fit.Online26__B.pdf#view=fit88.pdf

[8] Lista tuturor sesiunilor Conferinței Generale poate fi consultată online aici: https://www. adventistarchives.org/general-conference-sessions.

[9] Barry David Oliver, *SDA Organizational Structure: Past, Present and Future* (Andrews University Seminary Doctoral Dissertations Series; vol 15; Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 1989), 67.

[10] Oliver, 68.

[11] Gerhard Pfandl, „Minneapolis 1888: An Adventist Watershed", *Adventist World* (ianuarie 2010). Online: http://www.adventistworld.org/2010/january/minneapolis-1888.html.

[12] Ellen G. White, *Letter 2a*, 1892. Publicată în *Manuscript Releases [Nos. 1081–1135, 1984–1985]* (vol. 14; Ellen G. White Estate, 1993), 108.

[13] Înainte de a fi organizate ca departamente, Școala de Sabat, Lucrarea misionară, Libertatea religioasă etc. erau organizate ca asociații.

[14] Oliver, 99,100. Pentru detalii, vezi și paginile 94–98.

[15] Drept rezultat, în 1898 a fost organizată Uniunea Conferințelor din Europa.

[16] Oliver, 143. Pentru detalii cu privire la sesiunea din 1897, vezi și paginile 134–143.

[17] Vezi, pentru detalii, Oliver, paginile 144–162.

[18] Ellen G. White „April 3, 1901 Address by E. G. White" în *The General Conference Bulletin* (2002), par. 25.

[19] Oliver, 173–175.

[20] Richard Schwartz, „The Perils of Growth, 1886–1905" în *Adventism in America* (ed. Gary Land; Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans, 1986), 130.

[21] Oliver, 182.

[22] Oliver, 184.

[23] C. C. Crisler, *Organization - Its Character, Purpose, Place and Development in the Seventh-day Adventist Church* (Takoma Park, Whashington D.C.: Review and Herald, 1938), 177.

[24] Gary Land, „Coping with Change, 1961-1980" în *Adventism in America* (ed. Gary Land; Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans, 1986), 228.

[25] Land, 213.

[26] *Working Policy of the General Conference of Seventh-day Adventists* (ed. 2010-2011; Washington, DC: Review and Herald, 2011), 53.

[27] Oliver, în teza sa doctorală, enumeră mai multe principii. Vezi pagina 361.

Adrian Petre este pastor asistent în Conferința Muntenia.

CA_iulie_2015.indd 11 24/06/2015 15:15:01

„Scoală-te! Luminează-te! Isus vine!”

Oricine studiază cele opt volume ale *Istoriei Bisericii Creştine,* scrise de Philip Schaff, poate descoperi că nu a existat vreun secol sau vreo decadă în care biserica lui Dumnezeu de pe pământ să nu fie lovită de Diavol. Astfel, de-a lungul secolelor, copiii lui Dumnezeu şi-au vărsat sângele, au mers la eşafod sau ghilotină, au cântat în mijlocul flăcărilor pe rug sau şi-au mărturisit credinţa în arenele păgâne, unde au murit sfâşiaţi de fiarele înfometate. Prin metode complexe şi diverse arme, Diavolul a lovit întotdeauna în biserica lui Dumnezeu şi a încercat să o distrugă. Războiul început în cer s-a mutat pe pământ (Apocalipsa 12), iar de pe pământ a intrat în biserică. Iar biserica noastră nu este imună în faţa acestui război. Ţintele principale ale Diavolului nu sunt nici bisericile de tip Church Caffe *(Biserica de tip cafenea)*, nici bisericile evanghelice liberale, nici cele înrudite cu United Church of Bacon (*Biserica Unită a Slăninii*), în care accentul se pune pe mâncare şi părtăşie, nici măcar cele istorice, care au renunţat la Biblie, înlocuind-o cu tradiţia, ci biserica rămăşiţei, care apără adevărul, luptă pentru adevăr şi încearcă să-l şi trăiască. Dar chiar şi biserica rămăşiţei se confruntă cu tot mai multe provocări.

Lecturând cele două volume de istorie ale Bisericii Adventiste din România, intitulate *Noaptea strâmtorării* şi *Lacrimi târzii,* scrise de Gil Pey, putem observa cu uşurinţă diferenţa vizibilă dintre adventismul din preajma războaielor mondiale şi cel de astăzi. Starea generală a poporului lui Dumnezeu de astăzi este îngrijorătoare sau poate de plâns. Se poate vedea cum de la un an la altul există un interes tot mai mic pentru spiritualitate, pentru seriozitate creştină şi pentru implicare în misiunea încredinţată Bisericii Adventiste (Apocalipsa 10:11). Pe lângă cele amintite mai sus, biserica noastră de astăzi se confruntă cu o mulţime de probleme, printre care lupta titanică cu privire la hirotonirea femeii, secularismul care invadează biserica, pierderea perspectivei apocaliptice, neutralizarea misiunii noastre şi altele. Însă de cealaltă parte a războiului este Isus. El este Cel care cheamă biserica Sa aşteptătoare să se reorienteze asupra misiunii ei, să se umilească şi să se consacre pe deplin. Una dintre marile nevoi ale bisericii noastre din 2015 este refocalizarea: destinul la care Dumnezeu a chemat Biserica Adventistă este acela de a pregăti o lume întreagă pentru a doua venire a lui Isus. Acesta este ţelul, aceasta este pasiunea noastră. Acesta este destinul la care Isus îl cheamă pe fiecare adventist.

Mă gândesc la George Riflle şi la fratele său Frederick. Erau doi fraţi germani care trăiau în Rusia în secolul al XIX-lea. Amândoi s-au hotărât să părăsească Rusia şi să plece în America de Nord. George a mers spre sud, în Argentina, iar fratele său spre nord, în Kansas. Amândoi erau fermieri: semănau, secerau, aveau animale. Unul în Kansas, celălalt în Argentina! George a trecut prin momente foarte grele în Argentina. Timp de şase ani a avut numai eşecuri în ce priveşte recoltele şi animalele. Atunci s-a decis să vină la fratele lui, în Kansas. În 1885, amândoi fraţii au devenit adventişti. Ei au pus bazele celor mai mari ferme din Kansas. În câţiva ani, au ajuns oameni de afaceri prosperi. Dar în inima lui George era o neliniște permanentă, un foc continuu. El nu putea trăi o viaţă liniştită. Fermele erau pline cu animale, recoltele creşteau, iar George Riflle îşi predase viaţa lui Isus. Se simţea dator să facă ceva. Şi s-a gândit la comunitatea vorbitoare de limbă germană din ţara în care locuise peste şase ani – Argentina. Într-o zi s-a dus la fratele lui, Frederick, şi i-a spus: „Fratele meu, voi vinde tot ce am, toată ferma, şi voi pleca! Voi pleca să spun ce a făcut Isus în viaţa mea! Am o pasiune în inima mea!” Pe la sfârşitul anilor 1890, George Riflle s-a dus în Argentina. În acea perioadă, nu era încă nicio biserică adventistă în America de Sud. George ajunge acolo, începe să vorbească despre Isus şi traduce literatură. Un număr semnificativ de oameni Îl acceptă pe Isus, mesajul adventist şi Sabatul şi se pregătesc pentru a doua venire a lui

Claudiu Miron este pastor în Conferinţa Transilvania de Nord.

CA_iulie_2015.indd 12 24/06/2015 15:15:02

Isus. Dar acolo nu existau pastori adventişti sau biserici adventiste. Aşa că George Riflle botează 50 de persoane. Într-o zi scrie Conferinţei Generale în cuvinte pline bucurie: „Fraţilor, sunt aici, în Argentina, lucrez ca misionar laic şi tocmai am botezat 50 de oameni... Veniţi şi ajutaţi-mă!" Iar Conferinţa Generală îi răspunde printr-o scrisoare interesantă: „Dragul nostru frate, tu nu ai nicio autorizaţie să botezi oameni!" George Riflle le scrie înapoi: „Dragi fraţi ai Conferinţei Generale, vă mulţumesc din suflet pentru sfatul pe care mi l-aţi dat! Dar vă rog trimiteţi aici un pastor hirotonit, căci sunt atâţia oameni care vor să se boteze!" Fraţii de la Conferinţa Generală au trimis... Şi sute au fost botezaţi!

Biserica Adventistă din America de Sud a luat fiinţă pentru că un fermier s-a refocalizat, s-a consacrat şi, motivat de crucea lui Isus, s-a dus să predice acolo. George s-a simţit „dator" precum Pavel, iar astăzi sunt peste 2,3 milioane de adventişti în America de Sud şi aproximativ 10 600 de biserici adventiste. Dacă ne uităm în toate ţările din lume unde a ajuns adventismul, vom descoperi că acesta a fost dus acolo de oameni simpli, obişnuiţi, consacraţi şi dedicaţi.

Acum, la sfârşitul timpului, oameni iertaţi, transformaţi, consacraţi şi împuterniciţi de Duhul Sfânt vor încheia lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ. Acum, la finalul timpului, Isus va avea un popor care-şi va dori tot ceea ce El Îşi doreşte, care va fi îngrijorat de tot ce este El îngrijorat! Tot ce-şi va dori poporul Lui va fi să-I aducă glorie numelui Său, şi nu numelui lor. Isus va avea un popor atât de schimbat de crucea Lui, atât de plin de iubire pentru El şi atât de doritor să primească Duhul Sfânt în viaţa lor!

Isus este pregătit să vină de atât de mult timp, însă aşteaptă după noi. Lucrul pe care El îl aşteaptă este ca noi să ne predăm întreaga inimă fără rezerve. O vorbă inspirată spune că „lui Dumnezeu i-a luat doar o noapte să-l scoată pe Israel din Egipt, dar i-a luat 40 de ani să scoată Egiptul din inimile lor". Noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne separe de această lume şi de tot ce ne oferă ea. Mulţi dintre noi mor sufocaţi de păcat în deşertul acestei lumi. Secretul victoriei lui Israel putea fi consacrarea, umilinţa şi încrederea 100% în Dumnezeu. Acesta poate fi şi secretul nostru, al celor de astăzi... Dacă noi vom colabora cu Dumnezeu şi ne vom umili, în curând vom sta pe ţărmurile cereşti.

În concluzia celor spuse mai sus, doresc ca mintea şi inima cititorului să facă cunoştinţă cu una dintre rugăciunile lui Ellen White: „Doamne, ia Tu inima mea, căci eu nu ţi-o pot da! Ea este proprietatea Ta, păstreaz-o curată, căci eu nu o pot păstra! Salvează-mă în ciuda egoismului meu, modelează-mă, transformă-mă Tu! Aş vrea să devin ceea ce Tu ai vrea să fiu!" Amin. ■

CA_iulie_2015.indd 13 24/06/2015 15:15:03

Experienţa de a aparţine unei familii globale

Pentru mine, cea mai mare experienţă legată de familia globală a fost participarea la cea de-a 58-a Sesiune a Conferinţei Generale de la St. Louis. Aceasta a avut loc în anul 2005 şi a avut ca motto: „Transformare prin Isus". Chiar şi după zece ani îmi amintesc cu bucurie de acea dimineaţă de vară, când la sediul Uniunii din Bucureşti ne-am rugat împreună, cerând ocrotirea lui Dumnezeu pentru călătoria cea lungă, şi am pornit spre aeroport. Pe distanţa Bucureşti–St. Louis am schimbat de două ori avionul, la Paris şi Atlanta. La o sesiune a Conferinţei Generale participă multe persoane din diferite ţări ale lumii. Aşadar, în timpul călătoriei, am întâlnit mulţi fraţi care se îndreptau spre aceeaşi destinaţie. Vă mărturisesc că am un sentiment foarte plăcut. Ajungând în St. Louis, ne-au întâmpinat clădirile caracteristice oraşelor americane şi afişele aşezate de autorităţile locale pe străzi, dar şi în intersecţii cu inscripţia: „Adventişti de ziua a şaptea, bine aţi venit în St. Louis!"

Eveniment important, sala pe măsură

Cu ajutorul indicatoarelor, am ajuns la America's Center and Edward Jones Dome, o clădire în care mulţimea delegaţilor a participat la programele sesiunii timp de zece zile. Acest edificiu mi s-a părut imens încă din avion. Pe monitoarele din hol ne-au întâmpinat mesajele de bun venit în multe limbi, inclusiv în limba maghiară şi română. Acest lucru şi alte detalii m-au făcut să simt că aparţin unei familii globale. Luarea în evidenţă s-a desfăşurat pe Diviziuni. Delegaţii şi invitaţii au primit diferite materiale, dispozitive de translare (să auzim traducerea în propria limbă), bonuri de masă etc. M-a fascinat modul în care era organizat fiecare detaliu pentru acest eveniment atât de amplu şi important. După toate acestea, am intrat în sala de conferinţe. Încercaţi să vă imaginaţi o sală cu 50-60 de mii de locuri, cu ecrane digitale, aer condiţionat şi plină cu fraţi şi surori de credinţă. Am avut senzaţia că parcă am păşit într-o mare biserică adventistă şi am simţit prezenţa cerului.

Sărbătoarea credinţei şi a diversităţii

Un astfel de eveniment include părtăşie, informare şi slăvirea lui Dumnezeu, însă aspectul cel mai important îl constituie lucrările administrative ale bisericii. Se discută problemele bisericii, are loc alegerea administratorilor Conferinţei Generale şi ai Diviziunilor. La Comitetul de numiri participă delegaţi din întreaga lume, care, după analiza fiecărei persoane şi poziţii, iau deciziile. E important ca în conducerea bisericii să fie reflectată varietatea bisericii mondiale. La acest nivel, încrederea este un aspect indispensabil (fiindcă nu e posibil ca fiecare să cunoască de aproape persoanele alese) şi am fost încântat să văd că adventiştii au încredere reciprocă şi iau decizii bazate pe aceasta. În timp ce aveau loc lucrări, zi de zi am avut parte de predici şi devoţionale profunde şi de un program muzical înălţător.

La un astfel de eveniment îi poţi vedea pe conducătorii bisericii şi poţi asculta predici de la cei mai buni prezentatori. De asemenea, este o experienţă specială să participi şi să asculţi rapoartele Diviziunilor, fapt care dovedeşte varietatea bisericii, dar care are o misiune unică. În general, la

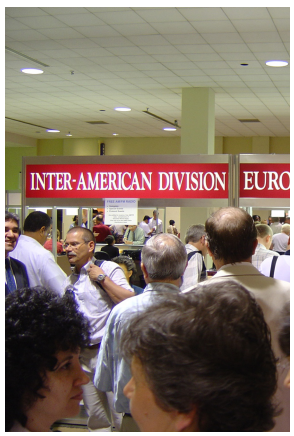

aceste întâlniri sunt amintite multe experienţe înălţătoare şi, cu ajutorul tehnologiei, fiecare participant are posibilitatea de a-şi forma o viziune despre caracteristicile şi provocările misionare în diferitele zone din lume. Când stai lângă un frate de culoare, care te salută zâmbind, cu dinţii de un alb sclipitor, când schimbi câteva vorbe cu cineva de pe o insulă îndepărtată, îmbrăcat în costum popular, sau când fraţii mexicani te îmbrăţişează cu dragoste, percepi mult mai bine diferenţele care provin din varietate. E uimitor cum Hristos şi Cuvântul Său pot uni atâtea popoare şi limbi.

Punctul culminant al unei sesiuni a Conferinţei Generale îl constituie Sabatul (atât în ce priveşte numărul participanţilor, cât şi referitor la conţinutul bogat al programului). Cei prezenţi se hrănesc spiritual şi primesc un nou imbold în misiune, iar biserica globală, împreună cu liderii nou-aleşi, începe iar o călătorie de cinci ani. Cred că de fiecare dată se afirmă că s-ar putea ca aceasta să fie ultima sesiune a Conferinţei Generale pe acest pământ şi că e posibil ca următoarea să fie organizată în cer. Dar până atunci, Evanghelia trebuie să ajungă în toată lumea.

Alte lucruri interesante

Mesele sunt şi ele speciale. De remarcat este servirea rapidă şi promptă a meniurilor pentru atât de mulţi oameni. E interesantă şi merită vizitată expoziţia din sălile alăturate (amvonul şi scrisorile lui Ellen White, materiale de promovare a adventismului etc.). Este ca o piaţă mare, unde se pot achiziţiona CD-uri, DVD-uri etc. şi unde reprezentanţii fiecărei ţări (inclusiv din Uniunea Română) dăruiesc suveniruri. În timp ce te plimbi, întâlneşti multe persoane cunoscute, iar de pe podium sunt prezentate predici, piese de muzică şi cântări. Tot în aceste săli mai mici obişnuiesc să se întâlnească fraţii şi surorile care vorbesc aceeaşi limbă, pentru stabilirea relaţiilor, bucurându-se de părtăşie, rugându-se împreună şi întocmind planuri misionare.

Ultima parte a sesiunii constă în *Parada Naţiunilor,* în cadrul căreia reprezentanţi din mai mult de 200 de ţări mărşăluiesc cu drapelul ţării, îmbrăcaţi în costumele tradiţionale ale ţării lor, moment care scoate în evidenţă unicitatea evenimentului. După toate acestea, toţi cei care au participat se întorc acasă, în toate colţurile lumii. Aici se sfârşeşte şi călătoria noastră: merită să aparţii Bisericii Globale Adventiste! ■

Csabai Gyula László este directorul Departamentului de Familie din Conferința Transilvania Sud.

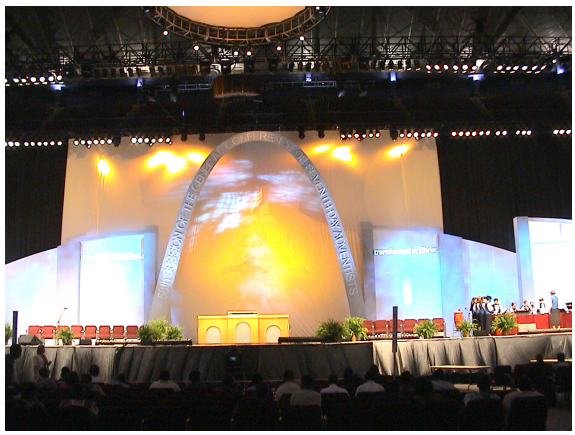

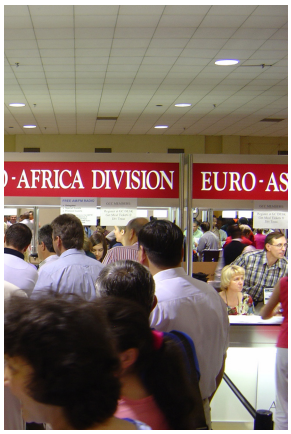

Maiestate

de Florin Lăiu

Iată-mă, Doamne-naintea tronului Tău,
Ca să mă-nchin în ceasul vegherii curate.
Florile negre cu-adânci rădăcini către rău
Nu le mai ud cu lacrimi de rea pietate.
Iată-mă, Doamne, salvat cu privirile Tale,
Din deznădejde și false nădejdi temporale.

Peste adâncuri voi trece, prin cumpăna nopții
– Apără, Tu, pe cine-ai iubit și chemat! –
O, dacă teama cu nelegiuite emoții,
S-ar nărui peste freamătul ei blestemat,
Biruitor voi rămâne atunci în lumină,
Urmă a pașilor Tăi, cu inima plină.

Ca de noroi, noaptea acoperă toate
Câte-s din lume, câte se-ncing de sfârșit.
Doamne, așteaptă-mă, smulge-mă Tu din păcate,
Dă-mi mâna Ta, încă un pas, și-am ieșit!
Iată-mă Ție, vinele mușchii și nervii,
Împovărați de har, să Te-asculte ca servii.

Iată-mă, Doamne, salvat prin minunile Tale!
Bunul meu plan mă-mpingea înainte spre iad.
Tu ai venit, ca o piatră oprită în cale,
Venită la timp, să mă facă o clipă să cad.
Vindecă-mi, Doamne, sufletul plin de rușine,
Împărtășește-mă Tu cu iubire de Tine.
Fă-mă statornic în Tine, în lumea de soare,
De unde s-aduc printre semenii mei vindecare.

Multe aș vrea să-Ți vorbesc, și s-ascult mai ales,
– La tronul Tău nu-i niciodată furtună –
Din pomul vieții fructe de preț am cules
– Din tronul Tău nu izvorăște minciună –
Deschide-mi Tu poarta cetății de aur,
Du-mă acolo în ne-nchipuitul tezaur.
Du-mă acolo, cu inima toată, cu duhul,
Ca să nu văd și să nu mai aud altceva.
În jurul meu umple de Tine văzduhul,
Tot mai aproape să fiu de inima Ta.

CA_iulie_2015.indd 16 24/06/2015 15:15:31

Comunitatea Ocna Mureş

Biserica Adventistă din Ocna Mureș are o istorie relativ recentă, comparativ cu alte biserici. În anii 1970 erau doar cinci surori în localitate. Biserica a început să se înfiripe în momentul în care un frate, David Alexandru, s-a mutat de la Luduș, cu intenția de a forma o grupă. Apoi s-au mutat câteva familii din alte zone ale țării și s-a închegat o grupă de 15-20 de persoane. Primul pastor care a slujit a fost fratele Emilian Niculescu, care a obținut și autorizația de funcționare în 1979. Pentru că biserica n-a deținut un spațiu, membrii s-au adunat în mai multe locații. Următorul pastor a fost fratele Traian Aldea, care a inițiat lucrările de construcție ale actualei case de rugăciune, în 1984. Lucrările s-au desfășurat în plin comunism, iar autoritățile de atunci au pus multe piedici. Însă intervenția lui Dumnezeu, precum și credința și dedicarea membrilor au făcut ca proiectul de construcție să se finalizeze. Biserica a crescut numeric în mod constant în fiecare an, fiind chiar și câte două botezuri. După căderea comunismului, în urma activității misionare intense, biserica a ajuns la 120 de membri. Din nefericire, odată cu începerea emigrărilor din ultimii ani, numărul membrilor a mai scăzut. Spiritul de dăruire și de implicare însă s-a menținut, și biserica a inițiat și a sprijinit diferite proiecte până în prezent. A continuat să susțină campanii de evanghelizare, a închiriat spațiu de emisie la un post de radio local pentru a transmite emisiuni de la RVS, a deschis o librărie Sola Scriptura într-o zonă foarte bună, iar la biserică s-a deschis o grădiniță care a devenit foarte apreciată în localitate. De curând, s-a deschis posibilitatea achiziționării postului de radio din localitate, iar cu ajutorul lui Dumnezeu sperăm să vedem și împlinirea acestui vis. Pentru viitor, ne dorim să-i rămânem credincioși lui Dumnezeu și să slujim semenilor noștri.

Ștefan Pelin este pastor în districtul Ocna Mureș.

Slovenia

Republica Slovenia este o țară membră a Uniunii Europene, a făcut parte din fosta Iugoslavie și se învecinează cu Italia, Austria, Croația și Ungaria. Are un teritoriu cât aproximativ 10% din cel al României și o populație care abia depășește 2 milioane de locuitori. Formele de relief sunt foarte diverse, Slovenia fiind locul unde se întâlnesc Alpii Europeni, Alpii Dinarici, Câmpia Panoniei și țărmurile Mării Adriatice. De origine, slovenii sunt un popor slav, dar au fost în cea mai mare parte a istoriei lor sub stăpânirea Sfântului Imperiu Roman de neam germanic, a habsburgilor, dar și a Veneției, astfel că limba a preluat toate aceste influențe diverse.

Se estimează că trei cincimi din populație se declară membri ai Bisericii Romano-Catolice, restul fiind musulmani sau ortodocși. Există și un mic grup de credincioși protestanți, în vreme ce aproape un sfert din populație refuză să își declină apartenența religioasă, considerând că este o problemă personală.

În anul 1908, avem prima relatare despre existența unor adventiști pe acest teritoriu, dar ei erau de origine germană și nu avem alte detalii semnificative despre acțiunile lor misionare. Primul pionier adventist sloven a fost fratele Albin Moknic, care studia la Friedensau. El a reușit să convingă încă doi colegi să se alăture visului său și i-a învățat limba slovenă. După terminarea cursurilor, toți trei au plecat misionari în această zonă geografică. Primele roade au apărut abia în 1926, când, în urma lucrării de colportaj din satul Rucmanci, o familie de localnici a ales să se alăture Bisericii Adventiste.

Astăzi, în Slovenia sunt, conform ultimului raport statistic, 541 de membri care se închină în fiecare Sabat în 14 biserici și două grupe. Tot din raport mai aflăm că există și o editură activă în producerea de titluri pentru nevoile bisericii și ale societății. Emisiunile de televiziune difuzate de canalele locale, activitățile pentru copii și tineri, proiectele ADRA, precum și inițiativele de misiune personală sunt mijloace prin care Biserica Adventistă de aici dă mărturie despre un Dumnezeu mare și o speranță vie.

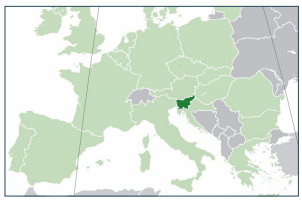

Adrian Neagu, șef de redacție,
Editura Viață și Sănătate.

CA_iulie_2015.indd 17 24/06/2015 15:15:38

O perspectivă biblică asupra protecţiei sociale

Se poate afirma, fără nicio reţinere, că protecţia socială[1] nu a făcut parte din planul iniţial al Divinităţii pentru omenire. În Eden, abundenţa de hrană era evidentă, perechea primară avea un cămin, iar munca nu era deloc obositoare, ci plăcută şi reconfortantă, fiind „dată de Dumnezeu ca o binecuvântare pentru om să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul şi să-i dezvolte capacităţile”[2]. (Geneza 1:29; 2:15,16)

Chiar şi după căderea în păcat, voinţa divină dezavua polarizarea socială („Totuşi la tine să nu fie niciun sărac” – Deuteronomul 15:4), deşi existenţa categoriilor defavorizate era deja o realitate pe care poporul Israel o resimţise acut în perioada robiei egiptene.

Faptul că în acelaşi capitol, la versetul 11, găsim o afirmaţie aparent contradictorie („Întotdeauna vor fi săraci în ţară.”) nu este nici pe departe o predestinare, ci arată obişnuita discrepanţă între standardele providenţei şi limitele experienţei umane.

Aşadar, în condiţiile în care păcatul a alterat planul divin iniţial, proiectul social destinat poporului evreu a fost reglementat prin intermediul legilor transmise de Dumnezeu prin Moise, context în care o realitate neplăcută (existenţa sărăciei şi a inechităţilor sociale) a fost transformată într-un instrument de educare şi rafinare a caracterului uman.

Logica acestui proiect era strâns legată de principiul slujirii reciproce, pornind de la legea de bază a universului, legea iubirii: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Leviticul 18:18).

Incluziunea socială a categoriilor defavorizate

Categoriile defavorizate la care se referă Vechiul Testament sunt practic aceleaşi care fac obiectul politicilor sociale de astăzi, şi anume: săracii (vezi şi „sărmanii”, sau „cei lipsiţi”), bolnavii, orfanii, văduvele, precum şi imigranţii („străinii”). De altfel, o pericopă din cartea Deuteronomul poartă numele „Drepturile străinului, orfanului şi văduvei”.

În vechiul Israel, problematica protecţiei sociale era abordată pe două paliere distincte. Primul se situează la nivelul principiilor morale şi beneficiază de o adecvată ilustrare în psalmii lui David şi în cugetările înţeleptului Solomon (Psalmii 112:9, Proverbele 3:27), dar şi în scrierile mult mai târzii ale Noului Testament (Luca 6:36; Galateni 6:9; Evrei 13:16).

Al doilea palier, de natură legislativă, vizează reglementările care urmau să susţină procesele de incluziune socială[3], aşa cum vor fi ele prezentate în cele ce urmează.

Un prim set de reglementări se referă la asigurarea mijloacelor de subzistenţă, cu precădere a hranei zilnice, stabilind practic dreptul săracilor la o parte a produselor pământului (Deuteronomul 23:24,25). Pe temeiul acestor rânduieli, ucenicii Domnului, când au trecut în Sabat printre lanurile de grâu, au smuls spice şi au mâncat.

Acelorași categorii defavorizate le erau destinate resturile care se puteau aduna în urma recoltării holdelor, livezilor şi viilor şi chiar o anume parte din recoltă (Leviticul 19:9,10; Deuteronomul 24:19-21). Că aşa stăteau lucrurile şi în realitate o dovedeşte experienţa moabitei Rut, nora văduvei Naomi, pe ogorul lui Boaz (Rut 2:3,15-17,23).

O altă categorie de reglementări viza egalitatea de şanse în faţa justiţiei şi, în general, în ce priveşte exercitarea drepturilor civile (Exodul 23:3; Leviticul 19:15; Deuteronomul 24:17).

Caracterul durabil al prevederilor în cauză poate fi constatat din reluarea temelor şi chiar a formulărilor din textele de mai sus în alte cărţi biblice, cărţi scrise la multă vreme după dispariţia lui Moise (Psalmii 82:3; Proverbele 22:22; Eclesiastul 5:8; Isaia 10:1,2; Ieremia 22:3; Amos 5:12; Zaharia 7:10).

Pentru categoriile vulnerabile, în mod deosebit, era reglementat dreptul de încasare a drepturilor salariale (Leviticul 19:13; Deuteronomul 24:14,15; Ieremia 22:13; Maleahi 3:5; Iacov 5:4)

CA_iulie_2015.indd 18 24/06/2015 15:15:38

O speţă aparte din cadrul rânduielilor primite de poporul Israel asigura protecţia celor nevoiaşi în cadrul relaţiilor de creditare. Restricţiile în cauză vizau evitarea adâncirii procesului de sărăcire şi, pe cale de consecinţă, menţinerea capacităţii de rambursare a împrumutului (Leviticul 25:37; Deuteronomul 24:12,17; Iov 24:3,9).

Dincolo de toate aceste reglementări, textul Scripturii este explicit în ceea ce priveşte obligaţia de a-i sprijini pe cei în nevoie (Leviticul 25:35; Deuteronomul 15:7,11).

Reguli speciale pentru imigranţi

Biblia ne oferă numeroase exemple de migraţie, cauzele principale fiind cele de natură economică – lipsa resurselor, foametea –, precum şi cele de ordin social-politic – ameninţare, asuprire.

Spre deosebire de cazurile amintite, *străinul* despre care se vorbeşte în cărţile biblice se diferenţiază tocmai pentru că nu face parte din „poporul ales", provenind dintre cei care s-au alăturat poporului Israel la ieşirea lui din Egipt (Exodul 12:38), sau fiind un descendent al locuitorilor din Gabaon, care şi-au obţinut prin înşelăciune dreptul de a supravieţui ocupării Canaanului, devenind însă robi ai israeliţilor (Iosua 9:26,27).

Prosperitatea Israelului sub domniile lui David şi, mai ales, a lui Solomon reprezenta un motiv de atracţie pentru popoarele din jur (1 Împăraţi 8:41). Fenomenul imigraţiei era destul de semnificativ, câtă vreme la recensământul efectuat de David în ultimii ani ai vieţii sale străinii reprezentau peste 10% din totalul populaţiei ţării (2 Cronici 2:17).

Regula de bază în ce priveşte comportarea faţă de străini era egalitatea de tratament. Mai mult, relaţiile privilegiate dintre membrii comunităţii (iubirea frăţească, iubirea faţă de aproapele) trebuiau extinse şi asupra acestora (Leviticul 19:34).

Aplicarea principiului egalităţii de tratament viza: dreptul la repaosul săptămânal şi la cel aferent sărbătorilor religioase, judecarea în cadrul instanţelor civile, dobândirea de avere şi de robi, informarea publică, dar şi obligaţiile aferente (Exodul 23:12; Leviticul 16:29; 18:26; 25:47; Deuteronomul 1:16; 31:12).

Se pare însă că riscul discriminării era destul de semnificativ, câtă vreme apelurile la evitarea acestuia se întind pe o perioadă de peste opt sute de ani, din vremea lui Moise – secolul al XIV-lea î.Hr. până în timpul lui Ezechiel – secolul al VI-lea î.Hr. (Isaia 56:3; Ieremia 7:6; Ezechiel 22:29).

În plus, împreună cu celelalte categorii vulnerabile, străinii beneficiau de reglementările privind asigurarea mijloacelor de subzistenţă, egalitatea de şanse în faţa justiţiei, dreptul de încasare a creanţelor salariale şi obligaţia de a fi sprijiniţi la nevoie.

Fără a impune acest lucru, finalitatea pe care o ţinteau măsurile de incluziune a străinilor era asimilarea lor în cadrul „poporului ales", cu toate drepturile şi obligaţiile aferente unui asemenea statut, inclusiv cel referitor la mult-râvnitul drept de proprietate imobiliară (Isaia 14:1; Ezechiel 47:21-23).

Este adevărat că premisele eliminării totale a discriminării aveau să apară abia în vremea bisericii apostolice, aşa cum rezultă din scrierile apostolului Pavel (Efeseni 2:19; Coloseni 3:11).

Despre importanţa pe care o dă Scriptura acestei categorii sociale şi despre vulnerabilitatea ei ne vorbeşte şi faptul că bunele tratamente acordate străinilor constituie un criteriu de evaluare a adevăratei spiritualităţi creştine (Matei 25:35).

Anul sabatic şi cel jubiliar; protecţia dreptului de proprietate şi statutul sclavilor

„În fiecare al şaptelea an se luau măsuri deosebite pentru îngrijirea celor săraci. Recolta anului acestuia trebuia să rămână pentru îndestularea străinilor, orfanilor şi văduvelor şi chiar a păsărilor şi animalelor câmpului"[4] (Exodul 23:10,11).

Anul sabatic reprezenta şi un an de iertare a datoriilor celor săraci, care beneficiau de scutirea obligaţiei de plată pentru restul neachitat din suma împrumutată (Deuteronomul 15:1,2).

Anul de veselie – rânduit după şapte ani sabatici – reprezenta un alt prilej de preocupare faţă de soarta celor năpăstuiţi. Ca şi în anul sabatic, ceea ce pământul producea de la sine era socotit ca un venit îndreptăţit al săracilor. Toţi robii care nu-şi primiseră libertatea în anul sabatic erau acum eliberaţi (Leviticul 25:39-41).

Pornind de la faptul că, pentru a-şi asigura mijloacele de subzistenţă, omul trebuia „să lucreze pământul din care fusese luat" (Geneza 3:23), ca primă măsură de protecţie, tranzacţiile cu terenuri nu erau permise (Leviticul 25:23). Dacă totuşi, din cauza sărăciei, înstrăinarea pământului avea loc, exista mai întâi dreptul de

CA_iulie_2015.indd 19 24/06/2015 15:15:39

răscumpărare, extins și la rudele vânzătorului (Leviticul 25:24,25), și, dacă nu era răscumpărat între timp, în anul de veselie terenul vândut revenea în stăpânirea vechiului proprietar (Leviticul 25:28).

Una din formele extreme de vulnerabilitate socială era starea de sclavie, cauzele apariției acesteia fiind multiple: înrobirea popoarelor cucerite, vinderea infractorilor de către judecători, vinderea datornicilor de către creditori și uneori chiar sărăcirea familiei.

Scriptura nu intervine să schimbe ordinea socială, dar impune un set de norme foarte precise, de natură să amelioreze soarta celor căzuți în robie. Interesant este faptul că primul set de reglementări civile, imediat după Legea morală (Cele Zece Porunci), se referă tocmai la situația robilor evrei (Exodul 21:2).

Statutul acestora era, mai curând, asemănător slujitorilor angajați cu simbrie („un om tocmit cu ziua" – Leviticul 25:40), iar la finele celor șase ani de slujbă, sclavii eliberați urmau să primească suficiente bunuri materiale pentru a evita o revenire grabnică la starea de sărăcie anterioară (Deuteronomul 15:12-14).

Alte prevederi vizau protecția vieții și integrității persoanelor în cauză, uciderea sclavilor fiind pedepsită, iar rănirea sclavului de către stăpânul său, chiar dacă consta doar în pierderea unui dinte, îl îndreptățea să fie eliberat (Exodul 21:20,26,27).

Un nou statut al sclavilor, semnificativ superior, se impune odată cu apariția creștinismului. Interesant este că nici această schimbare nu se produce prin modificarea ordinii sociale (Efeseni 6:5,6), ci prin aplicarea în viața practică a principiului complementarității – „suntem mădulare unii altora" (Romani 12:5; Efeseni 4:25) și a dragostei frățești în Isus Hristos (Efeseni 2:19; Coloseni 3:11; Filimon 1:16).

Prof. univ. dr. Dan Constantinescu

Protecția socială, între eșec și speranțe

Textele biblice ne arată că normele de conduită stabilite pentru poporul evreu, cunoscute de-a lungul istoriei ca legile lui Moise, au fost deseori încălcate (2 Împărați 17:14; Ieremia 34:14).

Ca atare, problematica ocrotirii persoanelor defavorizate transcende epocile istorice, rămânând mereu în actualitate. O regăsim, astfel, în cartea Esterei, în tânguirile dreptului Iov, în versurile psalmistului David și în cugetările înțeleptului Solomon (Estera 9:22; Iov 29:12; Psalmii 41:1; Proverbele 14:21,31).

Numeroase referințe la categoriile sociale vulnerabile se găsesc, de asemenea, în afirmațiile și învățăturile Mântuitorului (Matei 25:36; Ioan 13:29).

Tot în Noul Testament, apostolul Pavel remarcă generozitatea creștinilor din vechea Eladă, dar și sfatul conducătorilor bisericii din Ierusalim, îndemnând la o asumare progresivă a responsabilităților față de cei în nevoie, mai întâi de către familie și apoi de către biserică (Romani 15:26; Galateni 2:10; 1 Timotei 5:4,16).

Dar cea mai accentuată legătură între credință și binefacere este prezentată de apostolul Iacov, text de referință pentru subiectul abordat în studiul de față (Iacov 1:27).

Rămâne totuși întrebarea: Care a fost elementul determinant al eșecului unor politici sociale atât de rafinat structurate cu mii de ani înainte ca acestea să fie denumite și definite ca atare de către specialiștii în materie[5].

O explicație care ține de substratul motivațional al acțiunilor umane o găsim tot în textul biblic: „Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, ... și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic" (1 Corinteni 13:3).

Așadar, în lipsa împreunei-simțiri cu cei în nevoie, fundamentată pe iubirea autentică ce le-o datorăm, mecanismele și sistemele de protecție socială tind să devină o expresie a formalismului generator de frustrări și deziluzii.

Ideea este preluată și în studiul unor distinși cercetători români contemporani: „O faptă bună – de la un gest mic până la un proiect magistral – este manifestarea unei iubiri a cărei desăvârșire este universalitatea ei, egală către toți și toate. Iată cum virtutea divină a iubirii ne face părtași, ca oameni, la echilibrul universal corect între interesele noastre proprii și interesele celorlalți."[6] ■

[1] Definită ca un ansamblu de politici pentru protejarea categoriilor defavorizate prin măsuri ce urmăresc dobândirea unui nivel de trai decent.

[2] Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, București: Casa de Editură Viață și Sănătate, 2006, p. 28.

[3] D. Arpinte ș.a., „Politici de incluziune socială", *Calitatea vieții,* nr. 3–4, anul XIX (2008), pp. 339–364.

[4] Ellen G. White, *op. cit.*, p. 466.

[5] T. H. Marshall, „Citizenship and Social Class", *The Welfare State Reader,* Cambridge: Polity Press, 2006, pp. 30–40.

[6] N. Pop, V. Ioan-Franc, *Credință și economie – un eseu despre cunoaștere, credință, virtuți și performanță,* București, Editura Expert, 2012, p. 156.

CA_iulie_2015.indd 20 24/06/2015 15:15:39

Când Dumnezeu ne poartă pe culmi

Vă rugăm să ne spuneți cine sunteți și cu ce vă ocupați.

Mă numesc Ciprian Cosma, sunt din Cluj-Napoca, am 35 de ani, sunt căsătorit de 12 ani și avem două fetițe gemene de doi ani și câteva luni. De câțiva ani lucrez pentru o companie americană, gestionând relația cu distribuitorii din Europa Centrală și de Est.

În ce constă activitatea dvs.?

Este un rol complex ce implică foarte mult timp petrecut departe de casă. Teritoriul se întinde din Ucraina până în Israel și, datorită amestecului cultural al oamenilor cu care interacționez, este foarte dinamic și, în același timp, plin de provocări. Însă, în principiu, mă asigur că este respectat cadrul general și direcțiile de business ale companiei de către toți partenerii din aceste țări și îi ajut prin diferite instrumente să crească și să-și dezvolte la rândul lor afacerea.

Cum ați ajuns să ocupați acest post?

Nu a fost un post pentru care am aplicat în mod intenționat. Însă cochetam de ceva timp cu ideea fie de a emigra, fie de a lucra pentru o companie multinațională. Unul dintre partenerii cu care colaboram atunci m-a recomandat pentru această poziție. Îmi amintesc ca am ezitat atunci când am fost invitat la un interviu în Germania. Eram proaspăt venit la credință și nu știam exact dacă acesta este drumul pe care trebuie să merg. În cele din urmă, am decis că voi merge la interviu chiar dacă singurul lucru pe care-l voi obține va fi să le spun acelor oameni despre credința mea. Lucru pe care l-am și făcut, fără a avea alte așteptări. Într-o seară a sunat telefonul ca să-mi spună că au ales să continue cu mine.

Pe lângă slujba dvs., sunteți și promotorul, în România, al unui program de management al timpului (GTD). Având în vedere că tot mai mulți oameni se plâng de lipsa timpului, ne puteți spune care este cea mai frecventă greșeală pe care o fac oamenii în gestionarea timpului?

Lucrurile s-au schimbat foarte mult în ultimii ani legat de modul în care lucrăm, de modul în care accesăm informația și o utilizăm, iar odată cu explozia de tablete și smartphone-uri a devenit destul de dificil să păstrăm un echilibru între viața privată și cea profesională. Lovindu-mă de

CA_iulie_2015.indd 21 24/06/2015 15:15:39

această provocare, am descoperit, din greșeală, această metodologie de management personal, inventată de către David Allen. Oamenii se plâng în general de lipsa timpului, însă nu timpul în sine este o problemă, ci faptul că avem priorități care fie sunt incorect definite, fie intră în conflict unele cu altele.

De fapt, nu este o singură greșeală, ci sunt cinci greșeli pe care cu toții le facem în mod repetat:

a. Cei mai mulți dintre noi încearcă să țină minte lucrurile pe care trebuie să le facă, în loc să le scrie într-o agendă sau carnețel.

b. Apoi, nu decid ce anume trebuie să facă pentru a duce la bun sfârșit aceste lucruri pe care știu că trebuie să le finalizeze într-un fel sau altul.

c. Nu organizează aceste activități în categorii funcționale care să le reamintească ce anume trebuie făcut și când.

d. Nu mențin un inventar complet al tuturor angajamentelor pe care le-au făcut față de ceilalți sau față de ei înșiși, pe care să-l revizuiască periodic și să îl renegocieze dacă e cazul.

f. În schimb, irosesc energie și timp, având impresia că nu au niciodată timp, reacționând la neprevăzutul care apare în viața lor, sperând că este ceea ce ar trebui să facă în acel moment, dar neavând niciodată siguranța că nu le scapă ceva mai important printre degete.

Prin urmare, apare stresul lipsei de timp.

Cum ați cunoscut Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și când v-ați alăturat ei?

Provin dintr-o familie de penticostali nepracticanți și știam de copil de existența adventiștilor. Însă nu m-am gândit niciodată că mă voi alătura acestei biserici. Probabil, ca pentru mulți alții, a fost nevoie de un moment de cumpănă în viața familiei care m-a determinat să iau o decizie cu privire la aspectul spiritual al existenței. De ce am ales Biserica Adventistă? Pentru că am văzut că oamenii se schimbă, că sunt în căutarea unor „scurtături", interpretând Biblia după cum le convine, și atunci mi-am spus că trebuie să caut o biserică în care adevărul scris este respectat. Și, ca să nu fie loc de interpretare, singurul lucru pe care l-a scris Dumnezeu cu degetul este Legea. Mi s-a părut normal să învăț să respect toate Cele Zece Porunci și astfel să devin membru în Biserica Adventistă, în mai 2007.

Ce reprezintă Hristos pentru dvs.?

Este punctul de reper într-o lume în care singura constantă este schimbarea. Reprezintă șansa unui nou început în această viață și, în același timp, garanția unei vieți împlinite deplin atunci când va reveni. Totodată, îmi este dificil să înțeleg dimensiunea sacrificiului făcut pentru a ne salva – mai am multe de descoperit și de învățat de la El.

Ați pierdut vreo oportunitate în cariera dvs. din cauza credinței?

CA_iulie_2015.indd 22 24/06/2015 15:15:40

Dacă am pierdut-o din cauza credinței, atunci foarte bine că am pierdut-o. Înseamnă că de fapt am câștigat. Însă nu-mi vine în minte vreo situație în care să fi simțit că pierd ceva din cauza a ceea ce cred. Revenind la momentul interviului menționat mai sus, la un moment dat, după ce am finalizat toate întrebările, am fost întrebat dacă mai am ceva de adăugat. Și atunci i-am spus doamnei de la resurse umane că există câteva lucruri care nu sunt negociabile: nu lucrez în Sabat (a trebuit să explic ce înseamnă Sabatul – de la apus la apus), nu particip la evenimente care se desfășoară în Sabat sau care în vreun fel ar putea să intre în conflict cu principiile pe care le am. A fost destul de nedumerită și m-a întrebat: „Bine, bine, care sunt excepțiile de la aceste reguli?" I-am răspuns că nu există excepții. E motivul pentru care nici n-am avut așteptări mari de la acest interviu.

În ce fel vă ajută credința pe care o aveți să fiți în top (vârf)?

Ca să pot răspunde la această întrebare, ar trebui să definim ce înseamnă „a fi în top". Nu am urmărit niciodată să fiu „în top" și nici nu cred că sunt acolo, ci întotdeauna am încercat să fac lucrurile cât mai bine posibil. Probabil, fiind conștient de faptul că sunt răspunzător în fața lui Dumnezeu de acțiunile pe care le fac, m-a determinat să fac tot ceea ce fac „ca pentru Domnul". Acest lucru a fost observat, apreciat și recompensat de către toți angajatorii pe care i-am avut până acum și m-a ajutat să avansez în carieră într-o poziție care este peste medie și care îmi dă posibilitatea să-mi trăiesc credința fără să fiu forțat să fac compromisuri. Am impresia, observând ce se întâmplă în jur, că „a fi în top" pune o presiune foarte mare pe principiile pe care ar trebui să le aibă un adventist, de aceea, „topul" nu reprezintă pentru mine un obiectiv în sine.

Ne puteți relata o situație în care ați văzut intervenția lui Dumnezeu în favoarea dvs.?

Au fost mai multe situații în care am simțit intervenția lui Dumnezeu, însă cel mai vizibil a fost într-un moment de răscruce când viața cuiva drag atârna de un fir de păr și medicii nu-i mai dădeau nici măcar un prognostic. Dumnezeu a avut bunăvoința să asculte „târgul" propus, să răspundă și să intervină în acele momente... și o viață a fost prelungită. Atunci am promis că eu și casa mea vom sluji Domnului. Încerc cât pot de bine să-mi respect partea de „înțelegere" de atunci.

Aveți un mesaj pentru tinerii care își caută drumul în viață?

Un lucru pe care îl observ astăzi este că se caută diferite scurtături în a obține succesul. Sunt, de asemenea, persoane care promovează tot felul de rețete ale succesului, fără a avea la bază o fundație solidă. Ceea ce aș recomanda unui tânăr este să nu uite că în carieră funcționează aceleași legi ca și în natură: trebuie să semeni, să îngrijești, să uzi, ca mai apoi, la un moment dat, să poți culege roadele.

Așadar, să continue să citească, să învețe, să investească în dezvoltarea personală și cu multă, multă muncă, succesul nu se va lăsa mult așteptat. ■

CA_iulie_2015.indd 23 24/06/2015 15:15:40

Mesagerul Domnului – Biserica în creştere, noi provocări

O privire asupra vieții și moștenirii lui Ellen White, 1881–1891

După moartea lui James White, în anul 1881, Ellen White s-a mutat în California. Simțindu-se singură și deprimată și neputând să scrie mult, ea a așteptat sesiunile Conferinţei Generale, vorbind la întâlniri de tabără, vizitând biserici și ocupându-se de diferite inițiative ale bisericii.

În Est și în Vestul Mijlociu, ea a slujit la întâlniri de tabără în statele Vermont, Maine, New York, Nebraska, Michigan și Indiana. În California, ea a ajutat la înființarea Academiei Healdsburg.[1] Healdsburg a devenit și reședința ei permanentă. A cumpărat o casă „cu o suprafață de un hectar de pământ, cultivat cu pomi fructiferi", găsind multă plăcere în lucrul în grădină și în prepararea conservelor de fructe. În iulie 1882, a terminat de scris *Mărturia 31,* în care a abordat educația adventistă, instruirea parentală, probleme legate de tineret și altele.[2] A fi ocupată în mod constant, după cum se pare, era una din metodele prin care își trata durerea.

Inspiraţia profetică

Începutul anilor 1880 a adus noi valuri de opoziție față de darul profetic al lui Ellen White, incluzând acuzația de „tăinuire" (ascundere intenționată) a unor părți din scrierile ei timpurii. Chestiunile au ieșit la iveală după decizia de a republica viziunile și experiențele ei timpurii într-o carte nouă, intitulată *Early Writings*, [*Scrieri timpurii*][*], 1882). Scopul cărții era acela de a reduce la tăcere criticile în creștere contra revelațiilor timpurii ale lui Ellen White. Pentru unii membri ai bisericii, s-a întâmplat invers – cel puțin la început.[3] Ellen White a folosit ocazia pentru a sublinia că inspirația biblică era dinamică, nu verbală sau dictată.

Un an mai târziu, ea a sprijinit și decizia Conferinţei Generale de a revizui și republica *Mărturiile* ei într-o ediție nouă și actualizată, în patru volume. „Acolo unde limbajul folosit nu este cel mai bun", a scris ea, „doresc ca el să fie corectat din punct de vedere gramatical, deoarece cred că așa trebuie în toate cazurile unde se poate face aceasta fără a altera sensul."[4] Câțiva ani mai târziu, ea nota: „Nu cuvintele Bibliei sunt inspirate, ci oamenii au fost inspirați."[5]

[*] În limba română, prima ediție a apărut sub titlul *Experiențe și viziuni.* Ultima ediție (2015) poartă titlul *Scrieri timpurii.*

În străinătate

Între 1885 și 1887, Ellen White, împreună cu fiul ei William C. White, familia sa, și Sara McEnterfer, secretara sa, au mers în Europa în prima călătorie misionară peste ocean. S-au îmbarcat pe 13 iulie 1885 și s-au oprit mai întâi în Anglia, unde Ellen White a vizitat sediul misionar din Grimsby și a vorbit în fața a numeroase congregații adventiste. Ea a participat la mai multe prezentări publice „evanghelistice". Într-o duminică seară, a vorbit în fața a aproximativ 1 000 de oameni, într-o sală închiriată din Southampton. Impresionată de solia ei, presa publică i-a solicitat să scrie solia pentru a fi publicată, ceea ce a și făcut.

După două săptămâni petrecute în Anglia, a plecat spre Elveția la timp, pentru a se întâlni cu conducerea europeană a bisericii la Consiliul anual din septembrie 1885. Ea s-a stabilit în Basel și, timp de doi ani, a călătorit mult din Italia până în Scandinavia, oferind călăuzire atât liderilor, cât și membrilor bisericii. În același timp, ea a fost expusă la anumite probleme tipice contextului european, cum ar fi serviciul militar și respectarea Sabatului, participarea obligatorie la școală în Sabat a copiilor adventiști, și alte probleme administrative legate de înființarea de conferințe pentru răspândirea soliei adventiste.[6]

1888 şi Tragedia veacurilor

Ellen White a revenit în Statele Unite în 1887. Ea încerca să termine una dintre cele mai importante cărți, ediția din 1888 a *Marii lupte (Tragedia veacurilor).*[7] Pe baza viziunii sale din 1858, ea scrisese de mai multe ori despre acest subiect.[8] Decizia ei de a avea o ediție actualizată și mai completă a rezultat din vizitele făcute în multe locuri asociate cu Reforma și istoria creștinismului din Europa.

Ediția completată avea să devină una dintre cele mai renumite cărți ale sale. Introducerea cărții a devenit cunoscută și ca una dintre cele mai bune redactări despre natura inspirației biblice. Această introducere a fost, parțial, răspunsul ei la o nouă controversă despre lucrarea ei profetică, generată de D. M. Canright, un pastor adventist și prieten personal, care a părăsit adventismul în 1887 și a devenit unul dintre cei mai duri critici ai ei. La fel ca în cazul acuzațiilor anterioare legate de tăinuire, îndoielile lui Canright față de darul

CA_iulie_2015.indd 24 24/06/2015 15:15:40

profetic al lui Ellen White se bazau pe o vedere „verbală” a inspirației. Ellen White (și adventiștii) au reiterat înțelegerea lor că Dumnezeu a inspirat gândurile solilor Săi, nu le-a dictat efectiv cuvintele.[9]

Conferința Generală de la Minneapolis

În 1888, Ellen White s-a confruntat cu o altă chestiune teologică ajunsă la punctul maxim în timpul Sesiunii Conferinței Generale de la Minneapolis. Vechii gardieni ai mișcării, Uriah Smith și G. I. Butler, au fost confruntați de A. T. Jones și E. J. Waggoner, teologi mai tineri din California. Punctele de controversă erau probleme teologice legate de profeția biblică și interpretările tradiționale.

În timp ce Ellen White era conștientă de diferitele poziții teologice, ea a fost foarte deranjată de sentimentul că cele două grupuri arătau unul spre celălalt înainte și în timpul conferinței. În final, ea a avut puține de spus despre poziția ei teologică (deși a susținut accentul pus de Jones și Waggoner pe neprihănirea prin credință), dar s-a referit la importanța toleranței, înțelegerii și manifestării unei atitudini ca a lui Hristos chiar și în mijlocul neînțelegerilor teologice.

„Povara mea în timpul întâlnirii”, a scris ea, „era să-L prezint pe Isus și iubirea Lui în fața fraților mei, căci vedeam semne clare că mulți nu aveau spiritul lui Hristos.”[10] Nu este un accident, ca urmare, faptul că acele cărți centrate cel mai mult pe Hristos, cum ar fi *Calea către Hristos* (1892), *Cugetări de pe Muntele Fericilor* (1896), *Hristos, Lumina lumii* (1898) și *Parabolele Domnului Hristos* (1900), au fost scrise după Minneapolis. Ellen White nu a considerat că neprihănirea prin credință era o „nouă lumină”. Aceasta era mai degrabă un adevăr „vechi”, dar neglijat, care trebuia să fie adus din nou în „centrul” soliei celui de-al treilea înger.

Curând după Minneapolis, Ellen White, împreună cu A. T. Jones și E. J. Waggoner, a început o campanie pentru prezentarea soliei despre neprihănirea prin credință credincioșilor adventiști. Începând cu biserica din Battle Creek, statul Michigan, ei au călătorit în toată țara și au vorbit în biserici și la întâlniri de tabără.

Sfârșitul anilor 1880

Anii 1880 s-au încheiat cu publicarea de către Ellen White a două volume semnificative: *Patriarhi și profeți* (1890) și *Temperanța creștină și igiena biblică* (1890), o lucrare atotcuprinzătoare despre sănătate și un precursor pentru *Divina vindecare* (1905).

Deși anii 1880 au adus greutăți, Ellen White și-a continuat neobosită activitatea. Durerea personală pentru pierderea soțului, varietatea de probleme din biserică și călătoriile în străinătate ca misionar și-au adus contribuția la sporirea experienței sale. Acum, ea era pregătită pentru noi provocări, pe măsură ce confesiunea adventistă în creștere se apropia de începutul noului secol. Dar înainte de aceasta, ea a pornit într-o nouă lucrare misionară – Australia. ■

Prima întâlnire de tabără din Europa s-a ținut la Moss, Norvegia, în 1887.

[1] Vezi Arthur White, *Ellen White: Woman of Vision* (*Ellen White: O femeie a viziunii*) (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2000), p. 215.

[2] W. C. White, „Health of Sister White” (*Sănătatea sorei White*), *Review and Herald*, 26 septembrie 1882, p. 616.

[3] Pentru discuții mai detaliate, vezi Theodore N. Levterov, *The Development of the Seventh-day Adventist Understanding of Ellen G. White's Prophetic Gift, 1844–1889* (*Dezvoltarea înțelegerii AZȘ despre Darul Profetic al lui Ellen G.White, 1844–1889*), (New York: Peter Lang Pub., 2015), pp. 143–146, 155.

[4] Ellen G. White, *Selected Messages* (*Solii Selectate*), (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1958, 1980), vol. 3, p. 97.

[5] *Ibid.,* vol. 1, p. 21.

[6] Arthur White, pp. 225–244.

[7] Ellen G. White, *The Great Controversy Between Christ and Satan During the Christian Dispensation* (*Marea luptă dintre Hristos și Satana în timpul dispensațiunii creștine*), (Oakland, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1888).

[8] Versiunea din 1884 a cărții, de exemplu, a fost publicată atât de Editura *Review and Herald*, cât și de Pacific Press și s-a vândut în mii de exemplare. Vezi Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy: The Great Controversy Between Christ and Satan From the Destruction of Jerusalem to the End of the Controversy* (*Spiritul Profetic: Marea luptă dintre Hristos și Satana, de la distrugerea Ierusalimului până la sfârșitul luptei*), (Oakland, Calif.: Pacific Press Pub.Assn., and Battle Creek, Mich.: Review and Herald Pub. Assn., 1884).

[9] Ellen G. White, *The Great Controversy* (*Marea luptă*), (1888), prefața autorului, pp. c-h.

[10] Ellen G. White, „Looking Back at Minneapolis” (*Privind înapoi spre Minneapolis*) Manuscrisul 24, 1888. În Ellen G. White, *Manuscript Releases* (*Manuscrise Publicate*) (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1981–1993), vol. 12, p. 192.

Theodore Levterov este director al Biroului pentru Fundația Ellen G. White de la Universitatea Loma Linda din California, SUA.

CA_iulie_2015.indd 25 24/06/2015 15:15:42

Tartori care nu sunt farisei

Saducheismul

Saducheii nu credeau în îngeri, prin urmare, nici în Diavol. Nu aveau certitudini legate de supraviețuire, prin moarte sau printr-un spirit nemuritor, fiindcă nu credeau în niciun fel de spirit, iar Dumnezeul lor era mai degrabă deist. Religia lor era un fel de confucianism (daoism) care se folosea de Tora (dao!) cu scopuri pragmatice, sociale și naționaliste. Specia aceasta a dispărut de mult, odată cu distrugerea Ierusalimului. Dar încrengătura aceasta secularizată a fost întotdeauna o provocare pentru biserică. Creștinismul a reușit să reproducă și să aproximeze, nu numai spiritul fariseic, ci și pe cel saducheic, ba chiar să le depășească în gravitate pe amândouă.

Unii au descoperit între timp o evanghelie deloc originală, care îl are în centru pe Hristosul popular al timpurilor noastre: un umanist radical, destul de antisemit și, bineînțeles, antifariseic. Hristosul lor este setat împotriva „fariseilor și cărturarilor" – cărturarii fiind teologi, de obicei farisei.

Ce înțeleg aceștia prin fariseism? În bună parte, ei înțeleg bine, fiindcă mintea nu le lipsește. Dar au o satisfacție diabolică în a întinde aplicația tâlcurilor până la extrem. În viziunea acestora, seducătorul apostol al liberalismului religios, fariseii îi reprezintă pe oamenii religiei, în mod special ai religiei organizate. Nu este de mirare, atitudinea aceasta este foarte *trendy* (la modă) printre credincioșii secularizați. Oricine își ia religia în serios, indiferent de confesiune, este „fariseu". Orice preocupare strict religioasă, care nu are „relevanță" radical-umanistă, este „fariseism". Orice grijă pentru păstrarea integrității teologice a Dumnezeului biblic este „fariseism".

În afară de câteva porunci de pe tabla a doua, toate celelalte sunt false preocupări pentru un saducheu. Isus a venit pe pământ, chipurile, ca să ne dezvețe de religie, pur și simplu; să ne arate că filozofia Evangheliei ar consta în principiul: „Lasă-L în pace pe Dumnezeu și ocupă-te de aproapele tău!" Iar dracul nu există, a fost inventat de farisei (!)

Orice preocupare în cunoașterea Dumnezeului biblic, a poruncilor și a promisiunilor Lui este, în opinia acestora, deșartă și toxică – fariseism pur, adică impur. Religia lor se reduce la raționalismul științific și la preocuparea psihologizantă, freudiană, de a-l elibera pe bietul om de anxietățile specifice fariseismului, de „prejudecăți", adică de griji religioase, de conștiința sensibilă cu privire la fructul oprit. De altfel, originea luciferică a filosofiei lor este foarte vizibilă în interpretarea „mitului". Căderea din Geneza 3 – micul gest al Evei – este înțeleasă ca un mare pas pentru omenire – spre progres, desigur, pentru că suntem în permanentă „evoluție".

Nu puțini credincioși încă îi ascultă vrăjiți. Atât de vrăjiți, încât chiar și după ce ei au început să spună prostii în pilde sau într-o păsărească științifică, ei pretind că aud doar cântecul de pe vremuri: „Evanghelia veșnică".

Când însă o evanghelie constă doar în antifariseism sau într-o citire îngustă și paroxistică a *Epistolei către galateni*, în emanciparea de sub orice pedagogie a standardelor, aceasta îmi este suspectă. Nu oricine tună și fulgeră împotriva fariseilor este un înger al lui Hristos. Ar putea fi foarte bine un diavol saducheu.

Marcion, paulicienii şi pseudo-protestanţii

Încă din biserica primară a existat pericolul unui fundamentalism religios, reprezentat de iudaizanți și ebioniți, proliferând apoi sub forma falsei treziri montaniste din secolul al II-lea. În paralel cu provocările pe care le întâmpina biserica din orice direcție, s-a dezvoltat, de asemenea, în secolele II și III episcopatul monarhic, care personifică toată autoritatea bisericii, în timpul persecuțiilor romane.

În contrast cu aceste forme de fariseism creștin, au apărut curentele „filozofice": diverse școli de gândire gnostice (un fel de interpretare teosofică a creștinismului), pe care biserica le-a repudiat inițial, dar care au influențat, mai mult sau mai puțin, o parte din teologii bisericii (episcopi și învățători).

Existau și gnostici asceți extremi, dar mai populari erau învățătorii relaxați moral. Astfel a apărut secta lui Marcion, un fiu de episcop, exclus pentru desfrâu și devenit apoi armator și „reformator". La o parte cu „Vechiul" Testament, la o parte cu Petru, Iacov și alți legiști, îi păstrăm numai pe Pavel și Luca, dar și aici modificăm. Marcion era ostil Dumnezeului evreilor, pe care-L considera, ca și gnosticii, o divinitate inferioară. Vedea prea multă severitate în Vechiul Testament. În Noul Testament, Tatăl lui Iisus îi părea diferit. A reușit să recruteze din biserică grupuri de credincioși, care au format un curent important, ajungând până la Roma. Marcion a vrut să-și recapete statutul de membru al bisericii, dând bani bisericii din Roma. Dar nu a fost acceptat.

Învățăturile lui Marcion aveau să fie continuate, cu oarecare diferențe, în Evul Mediu, de lanțul ereziilor neomaniheice (paulicieni, bogomili, catari). Dacă ereticii medievali pot fi scuzați pentru că știința de carte era rară, iar erezia era adesea sinceră și popularizată chiar prin lupta violentă împotriva ei, reapariția acestui spirit în protestantismul german și în alte țări a condus la o opoziție intelectuală, sistematică, față de Primul Testament. Moise a fost batjocorit, mai întâi în numele lui Pavel, apoi în numele criticii istorice a noii filologii biblice și, în fine, tot Vechiul Testament a fost reevaluat, „rescris". Dacă saducheii din timpul lui Iisus rămăseseră doar cu Moise, liber-cugetătorii noștri au început demolarea Bibliei cu Moise. Unora le-a mai rămas pe soclul religiei un Iisus jalnic, umanist, idealist naiv, altora nu le-a mai rămas nimic.

Steaua se numea Abadon (Apolion)

Apostolii pierzaniei despre care vorbeam mai sus nu sunt destul de transparenți și clari cu privire la ceea ce cred. Mai siguri par pe ceea ce nu cred. În orice caz, conceptul de credință nu-i mai interesează, pentru că au descoperit criteriul suprem al adevărului: rațiunea și știința. Nu rațiunea mea sau a dumneavoastră, ci rațiunea lor, desigur. Și nu știința în sine, cu existența ei dinamică și cu limitele ei, cât creditul absolut dat unei părți semnificative a comunității științifice.

Eroii lor declarați sunt Friedrich Nietzsche, marele filosof anticreștin; Teilhard de Chardin, savant iezuit, fondatorul teismului evoluționist; Robert Brinsmead, student la teologie din Australia, care a evoluat de la reformism la diferite faze de adventism, făcând furori în biserică printr-o mare „redeșteptare", până a ajuns un evanghelic, apoi a respins Sabatul și, în final, a respins și Sfânta Scriptură.

Biblia lor este în mare parte legendă și mit, profeții ei sunt fie psihopați, fie simpli păstori de capre, inferiori gândirii grecești. Sunt mult mai familiarizați cu filozofia, știința, arta și teologia liberală decât cu Biblia. Eroii biblici preferați sunt foarte puțini, din clasa lui Esau, Samson, Eva etc. și câțiva profeți cu mesaj social-politic, în timp ce personaje biblice ca Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Iov, Moise le displac profund. Cei mai odioși le sunt Moise, Iosua, Mardoheu, Estera, Ezra, Neemia, pe care îi privesc ca pe niște barbari. Învățăturile Spiritului Profetic sunt pentru ei „povești bătrânești", iar o mare parte din Biblie, începând cu Geneza, sunt „basme evreiești".

Se consideră marcioni, pauliciani și catari și nu-i simpatizează pe valdenzi, nici pe anabaptiști, pe sabatarieni sau pe Wesley, deoarece toți aceștia puneau preț pe sfințenie și pe anumite „fapte". Iar acestea, în ochii lor, sunt fariseism și catolicism.

Și Diavolul? Nu există, zic ei. Rebeliunea îngerilor ar fi un alt mit evreiesc târziu. Și de ce era Isus atât de obsedat de conflictul cu spiritele rele și de ce avea pentru toate provocările un „stă scris"? De ce suntem astăzi confruntați cu această tragedie spirituală, în care nu puțini dintre tinerii noștri și-au pierdut credința? Pentru că nu există Diavol? Da, nu există din aceia cu coarne, copite și trident, ci diavoli atrăgători, charismatici, sclipitori și insolenți, web-diavoli, care ne învață să ne mântuim de religia părinților și să îngroșăm rândurile lumii dezorientate. Chiar nu există Diavol? ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie.

CA_iulie_2015.indd 27 24/06/2015 15:15:45

Mărturii ale harului

Interviu cu fratele Ioan Paraschiv, membru în comunitatea Popa Tatu.

Povestiți-ne ceva din timpul armatei.

Primul an de armată l-am făcut în Constanța, în cadrul Forțelor Armate. Următorii doi ani i-am făcut în Fetești, la batalion de muncă. Atunci când am plecat în armată, Biserica Adventistă din Alexandria, orașul în care locuiam, a promis susținere specială în rugăciune pentru cei care au fost încorporați.

Nicăieri în țară nu aveam rude atât de multe ca în Constanța. Trei frați ai mamei mele locuiau în Constanța și lucrau pe vapor.

În primul Sabat, am raportat comandantului meu că nu lucrez sâmbăta. Acesta mi-a spus să nu stau prin curte ca să nu se lege cineva de mine și să merg în biroul lui să stau cu Manu, furierul. Manu îmi punea întrebări, iar eu răspundeam. De aceea, Manu nu a mai lucrat nimic și a ținut și el primul Sabat. La prânz, am uitat amândoi de ora mesei și am luat doar masa de seară.

Cum ați petrecut al doilea Sabat din armată?

Dumnezeu îmi pregătise ceva ce nu îmi puteam imagina. Comandantul Diviziei a venit în control la bateria noastră. Era ofițer superior din Armata veche. A intrat în sala de mese, s-a plimbat printre cei 700 de militari, iar când a ajuns în dreptul meu, m-a privit fix, eu am sărit în picioare, și el mi-a spus:

– Tu vii imediat după ce termini masa la biroul comandantului.

Când am intrat în birou, comandantul mi-a spus:

– Am nevoie de un băiat bun la cazarmare. Nu vreau să mai văd plutonieri burtoși, că toți fură. Cinci am băgat în închisoare... Vreau să pun un militar în termen la cazarmare, iar eu voi controla personal toată activitatea. Ce zici, ai să mă faci de rușine sau nu? Eu am răspuns:

– Dacă dvs. ați intrat în sala de mese și ați venit la mine, nu a fost întâmplător. A fost providențial. Vă veți convinge.

Comandantul a spus:

– Văd că ești un băiat hotărât. Îmi place!

Apoi apare comandantul meu direct, căruia îi spune:

– Pe Paraschiv ți-l iau.

Apoi comandantul Diviziei mi-a dat învoire de joi până luni dimineață.

Cum ați început lucrul la cazarmare și cum s-a încheiat?

Luni, la ora 8, am început lucrul la cazarmare. Până joi după-amiază, totul a fost gata. De joi la prânz a început pelerinajul! Toate bateriile din Constanța au fost chemate să vadă o cazarmare model cu un militar în termen. Vineri seara i-am raportat comandantului Diviziei că, începând de vineri seara până sâmbătă seara, eu nu pot lucra. Și, după extazul bucuriei, l-a apucat o stare de nervi încât tremura. Și tremuram și eu că nu știam cum se va sfârși. Comandantul a comentat:

– Am crezut și eu că am găsit un om de treabă și acum vii cu sâmbăta ta! Dar ai să vezi că nu mă las până nu îți scot gărgăunii din cap.

Știam că pe comandant am să-l dezamăgesc, dar nu voiam să-L dezamăgesc pe Dumnezeu și mă rugam necontenit.

Ați avut un „Sabat cumplit”, cum l-ați numit. Ce ne puteți spune despre acel Sabat?

În acel Sabat, citeam Biblia în dormitor. Apare sergentul de zi cu banderola la mână și-mi spune să mă prezint la Aprovizionare, la ordinul comandantului. M-am prezentat, iar comandantul și locotenentul de la Aprovizionare, cu vestoanele date jos și cu mânecile suflecate, mi-au spus:

– Ajută-ne să sortăm sacii: făina, mălai, paste făinoase – totul trebuie separat și stivuit.

Dar eu am răspuns:

– Cum, dvs. să faceți așa ceva? Mi-ați spus ce doriți, și eu, diseară, după asfințit, voi face tot.

– Ia uite, ne face el program...

Și comandantul m-a împins între saci, încât vestonul meu devenise alb de făină și îmi tot spunea să facem ordine ca la cazarmare. Eu am înțeles că vor să mă corupă să lucrez în Sabat și

CA_iulie_2015.indd 28 24/06/2015 15:15:45

nu am pus mâna pe niciun sac. Atunci, comandantul mi-a zis:

– Hai la aparatul politic!

Comandantul mergea înainte cu pași grăbiți, iar eu mai mult alergam. Ajunși acolo, a tras o cizmă în ușă. Locotenentul și toți gradații care erau UTC-iști au sărit în picioare.

– Locotenent Mihai, am un sfânt care sâmbăta nu ridică niciun pai. Ai grijă să mi-l lămurești. Ai înțeles?

– Mai întâi, lăsați-ne să discutăm și apoi vom vedea.

Prima întrebare pe care mi-au pus-o a fost:

– Dar ce ai pe haine, te-a bătut?

– Nu, doar m-a împins între saci și mi-a spus să-i mutăm. Iar eu am spus că diseară, după asfințit, voi face eu tot.

– Dar de ce nu lucrezi dumneata sâmbăta?

– Ziua de odihnă, sâmbăta, a fost lăsată de Dumnezeu de la creație. În anul 321 d.Hr, împăratul Constantin a legiferat schimbarea. Unii creștini au fost de acord, iar alții nu. Împăratul nu era Dumnezeu și nu avea acest drept.

– Dar de unde știi dumneata toate acestea? Toate le știi pe de rost

Eu am răspuns:

– M-am pregătit să dau la Teologie și am studiat Istoria bisericească.

Ofițerul politic spuse:

– Părerea mea este că te-ai format unilateral. Religie și numai religie. Dar mai este și știință, și politică...

– Da, am răspuns, acum citesc o carte despre mamifere, care se înmulțeau prin naștere și se hrăneau prin alăptare. Apoi spune că reptilele existau cu mult înaintea acestora și erau cu mult mai mari. Dar nu mai spune din ce au evoluat. M-am încurcat și m-am oprit. Nu am mai continuat să citesc. Poate dvs. mă ajutați.

Apoi le-am spus despre ceva ce citisem într-o carte. Profesorul Petre Țuțea spune: „Când e vorba de religie, știința o punem în cui... Religia are nevoie de știință cum am eu nevoie de guturai."

Ofițerul politic i-a ordonat bibliotecarului:

– Fă-i, te rog, o fișă de lectură.

Apoi mi-a spus:

– Îți recomand șase cărți. Ofițerul politic a citit din Constituție că în România libertatea religioasă este garantată. Apoi s-a îndreptat spre biroul său. După ce a plecat, gradații mi-au spus:

– Nu plecați. Felicitări pentru felul cum ați vorbit. Și să nu renunțați, că aveți idei juste și nu au ce să vă facă. „Și împăratul nu era Dumnezeu și nu avea acest drept ca să schimbe ziua de odihnă dată de Dumnezeu." E pentru prima dată când am primit astfel de explicații.

Iar sergentul de la bucătărie mi-a spus:

– Când vrei să știi cum este pregătită hrana, vii la mine.

Toată stima pentru sergentul de la bucătărie, care mi-a fost de un real folos.

Cum s-a rezolvat cu comandantul care v-a dus la aparatul politic?

Așa cum se spune că nu există victorie fără luptă, cele trei săptămâni de persecuție fac parte din victorie. În cartea lui Daniel ni se spune că împăratul Persiei i-a stat împotrivă îngerului 21 de zile. Reiese că Dumnezeu nu-i permite Diavolului să te chinuiască la nesfârșit.

Apoi, într-o discuție în doi cu comandantul, s-a aplanat conflictul. I-am spus:

– Cele patru zile de muncă intensă la cazarmare au reprezentat tot ce am putut face pentru problema dvs. Convins fiind că și dvs. veți face totul ca să rezolvați problema mea cu sâmbăta.

Apoi comandantul îmi spune:

– Uite biletul de voie este în buzunar, mâine vreau să mergi la biserica ta să te rogi. Dar să te rogi și pentru mine. Ai înțeles?

Cu ochii plini de lacrimi, i-am mulțumit și l-am asigurat că mă voi ruga bucuros și din toată inima. Acest comandant, în fiecare vineri seara îmi aducea biletul de voie, mi-l înmâna și îmi strângea mâna ca unui prieten. Apoi Direcția Generală de Muncă a hotărât să fim transferați în agricultură, la Fetești. Iar eu și comandantul ne-am despărțit cu ochii în lacrimi, regretând că trebuie să plec. ■

Nota redacției: Au mai fost și alte experiențe minunate, prin care fratele Ioan Paraschiv a fost binecuvântat de Dumnezeu. Din lipsă de spațiu, nu putem reda mai multe. Însă cele relatate sunt suficiente pentru a înțelege lucrarea pe care o poate face Dumnezeu prin cineva care I se dedică cu totul.

CA_iulie_2015.indd 29 24/06/2015 15:15:45

Mărgăritare din Psalmi

I. Pentru rezolvarea rebusului, răspundeţi la cerinţele de mai jos, înlocuind cuvintele lipsă, după care le treceţi în spaţiile libere din careu. Astfel veţi afla despre ce psalm este vorba. Memoraţi psalmul din Biblie:

1 – Domnul este _ _ _ _ _ _ _ _ meu

2 – nu voi duce _ _ _ _ _ de nimic

3 – El mă _ _ _ _ _ în păşuni verzi

4 – îmi înviorează _ _ _ _ _ _ _ _

5 – Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei _ _ _ _ _ _

6 – Toiagul şi _ _ _ _ _ _ Ta mă mângâie

7 – şi voi locui în Casa Domnului până la sfârşitul _ _ _ _ _ _ _

8 – El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă (versetul)

9 – îmi înviorează sufletul şi mă povăţuieşte pe cărări drepte din pricina Numelui Său. (versetul)

a – b „O cântare a lui David” – (cartea şi capitolul)

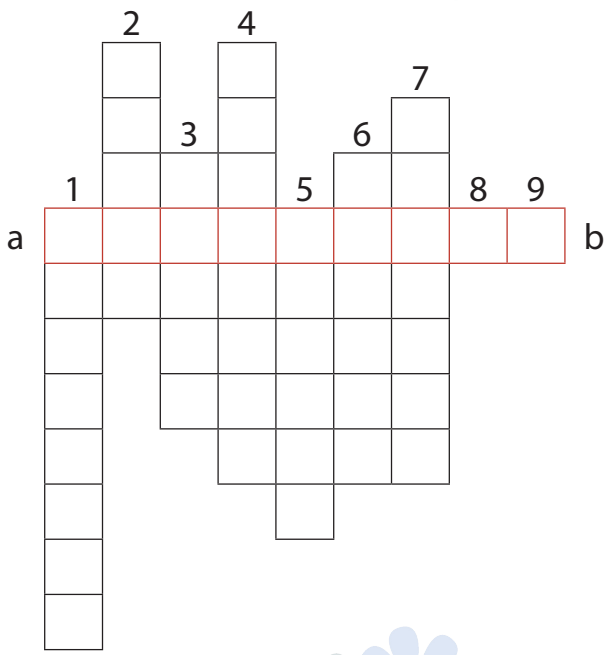

II. În care dintre *Cântările treptelor*, David zice (cartea şi capitolul):

Îmi ridic ochii spre munţi… De unde îmi va veni ajutorul? P_ _ _ _ _ _ 1_ _.

III. Aflaţi răspunsul şi completaţi spaţiile libere:

Ajutorul îmi vine de la _ _ _ _ _ _.

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferinţe.

Răspunsuri:
I.
II. PSALMUL 123
III. DOMNUL

CA_iulie_2015.indd 30 24/06/2015 15:15:46

Biserica noastră sau biserica Domnului?

În ziua când ați primit sau ați citit acest număr al *Curierului Adventist*, a 60-a Sesiune a Conferinței Generale este ori în plină desfășurare, ori spre final, ori este deja amintire.

Indiferent unde ar fi ajuns agenda întâlnirii, la microfon, în servietă sau în arhivă, îndemnul meu de căpătâi este: Continuați să vă rugați!

Atât de mult s-a discutat în ultima vreme despre întâlnirea din San Antonio și uneori, din păcate, cu puncte de vedere atât de antagonice, încât grosul oștirii este înclinat când spre încredere, când spre defetism. S-a vorbit extensiv despre biserica noastră și viitorul acesteia după Conferința Generală, încât în multe alocuțiuni Domnul acestei biserici a fost omis, sau chiar uitat. Ce așteaptă Dumnezeu de la noi în mijlocul acestor discuții? Suntem noi chemați să inițiem, să promovăm și apoi să apărăm vreun punct personal de vedere transformat în „descoperire" sau să rămânem alături de lucrurile deja revelate pe care să le apărăm tot cu instrumentele Sale? Am călătorit la ultimele trei sesiuni ale Conferinței Generale, având statute diferite – delegat, invitat special sau vizitator. Plecam întotdeauna informat despre cuprinsul agendei, mă întâlneam prin diferite aeroporturi cu delegați de pe mapamond și vorbeam cu încântare în așteptarea sărbătorii, ardeam de nerăbdare să cântăm cu alți 70 000 de credincioși „Sfânta Speranță-n inimă purtăm că Domnul vine în curând", dar niciodată până în acest an nu am fost așa de asaltat cu mesaje electronice sau verbale, din țară sau străinătate, în privința pericolelor evidente sau ascunse ale acestei a 60-a Sesiuni.

Nu ignor și nici nu desconsider aceste îngrijorate opinii frățești. Din contră, le consider sincere și lansate spre binele și unitatea bisericii noastre. Ni s-a sugerat chiar cum să votăm, în special pe un anumit subiect. Există totuși o limită a îngrijorării noastre. Când înțelegem statutul nostru de creaturi mântuite prin jertfa Lui, cu mult înainte ca noi să fi existat chiar, când ne reamintim că nimeni nu iubește mai mult biserica aceasta decât Cel care a murit pentru ea, trebuie să facem un pas înapoi sau în lături de la timonă și să-L rugăm pe Conducător, vrednic și capabil de mari isprăvi, să ne conducă până la final. Remarca de genul „dacă se va ajunge la o decizie sau alta, eu nu mai socotesc această biserică drept Mireasa Lui" este nu doar lipsită de credință, ci și contraproductivă, înfăptuind jocul vrăjmașului.

Întrebarea „cine deține autoritatea în Biserica Adventistă?" are un singur răspuns: Isus Hristos, Capul acestei biserici, care, prin Duhul Său Sfânt, vorbește prin Conferința Generală în sesiune de lucru. „Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale, să aibă autoritate. Greșeala pe care unii sunt în primejdie să o facă este de a da mințiii și judecății unui singur om sau unui mic grup de oameni deplina măsură a autorității și influenței pe care Dumnezeu a investit-o în biserica Sa, în judecata și vocea Conferinței Generale, întrunite pentru a plănui prosperitatea și înaintarea lucrării Sale." *(9 T 260)*

Nicicând, în ultimii ani, nu am căutat cu atâta asiduitate părerea profetului despre biserica finalului de istorie ca acum, înaintea și în timpul Sesiunii Conferinței Generale din 2015. Citiți următorul „reportaj", care pare transmis de trimisul SperanțaTV la San Antonio. „Cine credeți că a fost printre noi de când a început această conferință? Cine credeți că a ținut la distanță pozițiile inadmisibile care se ivesc în general la asemenea întruniri? Cine a mers în sus și în jos printre rândurile de scaune ale acestui tabernacul? Dumnezeul cerului și îngerii Săi. Ei nu au venit aici să vă dezbine și să vă distrugă, ci să vă dea gânduri bune și pașnice. Îngerii au fost printre noi ca să conducă lucrările lui Dumnezeu și să țină la distanță puterile întunericului, pentru ca lucrarea hotărâtă de Dumnezeu să poată fi îndeplinită, și nu împiedicată. Îngerii lui Dumnezeu au lucrat printre noi.

Niciodată în viața mea nu am fost mai uimită ca atunci când am văzut cum s-au schimbat lucrurile la această întrunire. Dumnezeu a făcut să fie așa. Ea nu este opera noastră. Mi-au fost prezentate instrucțiuni, dar, până când problema nu a fost rezolvată, nu am putut să le înțeleg. Îngerii lui Dumnezeu au fost prezenți în această adunare. Aș dori ca fiecare dintre voi să recunoască acest fapt și, de asemenea, să-și aducă aminte că Dumnezeu a spus că El va vindeca rănile poporului Său."

A transmis, de fapt Ellen G. White în *The General Conference Bulletin*, 25 aprilie 1901, pp. 463, 464. ■

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_iulie_2015.indd 31 24/06/2015 15:15:47

evs
editura viață și sănătate

Cele mai noi titluri apărute la Editura Viață și Sănătate

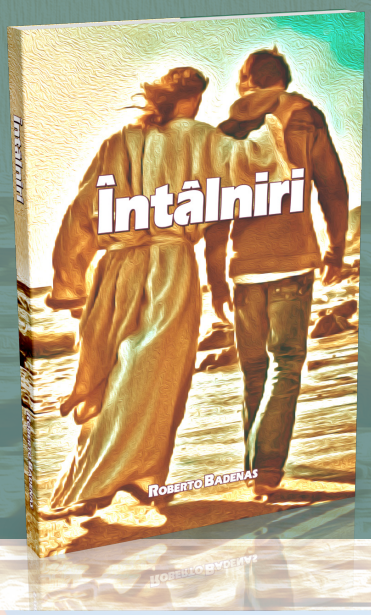

ÎNTÂLNIRI

Roberto Badenas

Cod: 52554 | Preț: 18.00 lei | 216

„Cuvintele acestea sunt o mărturie personală despre întâlnirile mele cu Isus de-a lungul vieții, ca nişte proiecții ale situațiilor descrise de evanghelii. Fără îndoială, sunt mai mult rodul inimii decât al intelectului. Izvorăsc mai mult din admirația mea crescândă pentru Învățătorul din Galileea decât din acumularea de date istorice. În ultimă instanță, sunt mai mult rezultatul întâlnirii cu o persoană decât al frecventării unor biblioteci. Pasiunea mea pentru Isus, ca orice mare dragoste, a luat naştere dintr-o mare întâlnire." Autorul

SĂNĂTATEA ȘI STAREA DE BINE

Mark Finley, Peter N. Landless (editori)

Cod: 52627 | Preț: 9.00 lei | 152

Sănătatea și starea de bine nu reprezintă un ideal de neatins. Ele nu țin exclusiv de o vârstă anume, de o regiune în care îți duci viața, de o moștenire genetică. Mai important și mai influent este un alt factor care se află la îndemâna noastră și sub deplinul nostru control. Secretul este stilul de viață – alegerile de zi cu zi –, sau viața așa cum ți-o trăiești.
Abordând fiecare aspect al ființei noastre, principiile acestei cărți te vor conduce spre o stare de sănătate, de bine. Respectarea lor te va ajuta să ai o minte ageră și curată, un trup în formă, să fii optimist, echilibrat emoțional și bine ancorat spiritual. Secretele nu mai sunt secrete!

www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 / 0740 10 10 34